

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 553. Vigiliij Pap. Annus 14. Ivstiniani Imp. 17. Theias
Rex.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

ingressu, perstratamque vniuersam angulos Euchaie, cum nihil reperisset, perdidit. Tunc vni ex suscipione locutus, ait: Euchaia, in qua non est inquisitio aduersus nos. Dicitur vero collidit, nihil in ea aliud, nisi ornamenta Euchaie contineri; ubi etiam postulant, dicentes: Nisi referantur, non possunt esse in fronte consanguinitatis. Denique referata arca, et reuoluitur, inuentum exierunt, plaudentes atque dicentes: Tradidit Deus inimicos nostros in manus nostras. Tunc ceperunt eam perire, stratis perierunt, vincti post tertium manibus ad collum, lapidibus obruantur. hinc de nec Parthenij Gregorius. Atque hic finis cito retum gestarum prefationis anni.

IESV CHRISTI Annus 553.

VIGILII PAP. IVSTINIANI IMP. 27. ANNI 553. THEIAS REX.

Quingentesimus quinquagesimus tertius Christi inchoatur annus, accipitur in Fastis post Consulatum Basilij duodecimus, quo & Iustiniani vigesimoseptimus mensis Aprilis incipit, idemque numeratur à Procopio belli Gothici decimus octauus: cum excitatis turbis illis aduersus Vigilium Papam sedatis, atque sacerdotibus ad orientem cōpressis aduersus, iam extincto Merina, in locis eius successit Eutychnus monachus, qui communitatis Catholice Ecclesie particeps fieri ab ipso Vigilio Papa petiit: & vi Catholicus haberetur. Antistes, eodem rectam confessionem cōcessit: de qua antequam ageretur, hic de eiusdem Eutychni ordinatione dicendum est: eorum iusticia que dam eam processisse narrantur, ipsius vero huius anni exordio contigisse, ex eius fidei professione & Vigilij repositione hoc anno reddita fuerunt.

Quare ab eo gestas est profectus Eustathius a eius alumnus, in primis narrat visionem ipsi diuinitus ostentam, vbi iustus Amasius Episcopi Constantinopolim ad Synodum indictam mittitur: ea enim illuc veniendi causa intercessit, vbi vniuersale Concilium est conuocatum.

Vidit in visione noctis digitorum manu Domini in frontem suum, & motum sancto mafflerio inuinentem, cuius motus ille vultu sublimis & excelsum, in quo sancti martyris theodori edem constructam viderat, cuius vertex mihi a digito illi gloriabatur, & vox audiebatur, dicens: illic eris Episcopus. Qui per montem illum alium, quam vrbem regienem (re exiit dicit) significari expugnauit. Cum igitur visionem hanc vidisset, Deum qui illum ostendat, deprecabatur, vt facrum illud motum & priuilegium, quod ex eo numeret, a se transferret: atque sibi priuilegium concederet in futura vite bonis illis, que iustus promissus sunt, petiit, atque audire verba illa: b: Ego super decem annos, Sed Deus, qui motus eductus ab exercitu terra, quique a genibus animi vocatus Danid, vixit, ilium Prophetam & Regem, elegit & iustem hanc vrbem, & occasione illa, quam dixi, (nempe vt ab Episcopo Amasiano morbo decemto suo nomine mitteretur ad Synodum) in vrbem amplissimam dicit.

Martyr autem apud Patriarcham, qui tunc erat: Menas appellabatur, utaque vi sanctissimus & diuinus. Cumque Angelum agere ritans, futurum profpiceret, magnam Eutychnum hortatus est, ne a se discederet: ostendens, illum sancto clero, dixit: Ius monachorum est successor meus. Cessit enim illum misit ad Imperatorem, apud quem cum de rebus propositis disputaretur, apparuit omni animo bono, & discipula instruitissimus. Cumque congregatus esset cum hereticis, qui soliti sunt verba dogmatum, non ad vtilitatem, sed ad simpliciorum euersionem: illi non potuerunt resistere, quia & spiritus, quo loquebatur. Cum enim quidam negaret esse anathematizandos, qui post mortem deprecandi essent heretici, ipse diuinarum scripturarum testimonia anathematizatos esse demonstrauit: Rex enim Iosias & in qua) cuius d. Propheta ante significasset, ossa eorum, qui vituli

immolauerunt, post mortem effosce atque combussit. Idem ergo in hereticis seruandum est, vt post mortem anathematizati damnentur.

Hoc igitur Imperator, & quia ashabent, admirati, magnopere coluerunt & obseruauerunt. Itaque maiore cum libertate decemceps in Regia resabatur: & maiores cognitionis eius diuitie apud Deum atque homines declarate sunt. Amabat enim Imperator, imo vero Imperatorum ac Regum omnium Dominus: cui tam anteorum nosse nota sunt omnia (quos d. enim prefatione & predestinatio, hoc & vocant & glorificauit) magnam etiam Eutychnum summa cum gloria vocant ad Pontificatus dignitatem. Paucis enim post diebus sanctus Dei seruis Menas regie vrbis Patriarcha, de quo mentionem facimus, in senectute bona & diuitem plenus, quos cum Dei gratia transegerat, hinc ad Angelorum & sanctorum Patrum vitam migravit. Cuius quidem obitus motu ad Christianissimum Imperatorem perlato, multi certatim incredibili studio conabantur amicos Imperatoris promissis & muneribus corrumpere, vt hominibus indignis Pontificatum deferret.

Sed quo omnia sciat & mutat, quique corda scrutatur & renes Deus, in manus sua cor Regi continet cum finibus terre, quos igitur Imperatoris cor ad vnum deorum inclinabit. Quo celestiter vni e Referendarius (Petrus hoc appellabatur) mandauit, vt quereat & teneret & congruenti honore custodiret magnam Eutychnum: quod sane factum est. Sed audire visionem, quam is diu seruauerat, vult: Videbat (inquit magnus ille vir) magnam quamdam, & preclaram diuinum videre, & lectum splendide stratum, in quo mulier nomine Sophia iacebat: que capiti vocasset me, ornamentoque demonstrasset, vidi mox domui adiacentem scorum nunc repletum, & pueros in solario stantem, nomine Soterionem, que solario casum videbatur, nisi ego praesertim, e nunc eductum, a lapsu conuersam. Hoc visu quid aliud significabatur, nisi pulcherrima Ecclesie sanctissime optata? Hec enim erant illa ornamenta. Per pueros autem in vniue periclitantem, dogmatica disciplina laborare indicabatur. Quae quidem omnia sancti viri praesentium operam & diligentiam requirebant.

Cum igitur haec ita processissent, sancto clero, sacroque Senatus libere consultum suum exposuit Christi studiosissimus Imperator, affirmans se de illa diuinitate visionem vidisse. Cuius enim (inquit) in ade sancti Petri Principis Apostolorum, in qua Senatus habebatur, me somni complexus esset, in quiete vidi Principem Apostolorum mihi in agnum Eutychnum splendorem, dicentemque: Fac, vt hoc sit Episcopus. Hec cum ita se haberet, iurando affirmaret Imperator, omnes ipsius intentiones & studium (quod diuino quidem splendore vultu declarabat) & conscientiam suo animo, eademque mente, & cunctis suffragiis atque vna voce ante tempus clamabant: Dignus est, Dignus est. Cum igitur illi omnia ordine & ex diuinarum canonum prescripto contigissent, & tempus esset, vt sacrum manuum impositione & initiatione consecraretur Pater & magister isorum, adducitur ad sanctum altare, qui multos ad illud sacerdotem atque Pontifices erat adducturus: precibus ac manibus & diuinis ac venerandis oraculis consecratur: sancto inuocatur Spiritu, vel potius sanctificatus ipse vicissim praesentes omnes Pontifices sanctificat: omni errantis typum super humeros tollit in seculum sublimem ascendit, in solo sedet, atque pastorem principem Christianam in caelum reuertentem imitatur. Dicit enim ipse quoque populo vniuerso verbum illud, quod conuentionem conciliatoremq; & obseruationem significat, nempe, PAX OMNIBUS, atq; ab omnibus illud vicissim accipit. hactenus de electione & consecratione Eutychni Eustathius, qui & paulo inferius ait, cum tunc fuisse aetatis annorum quadraginta.

Sed antequam ulterius progrediar oratio; quid significare velit verbis illis Eustathius, videamus, quibus ait:

Onus errantis typum super humeros tollit.

Isidorus Pelusiota de hac re interrogatus, respondit, pallium illud, quod decoris gratia super omnia indumenta superinducitur sacerdoti, significare deperditam ouem illam, qua pastor ille Euangelicus super humeros imponit suos: haec enim ipse in epistola ad Herminum Comitem habet e. Id autem amiculum, quod sacerdos humeris gestat, atque

IV. APERTA VIA EVTYCHIO AD EPISCO-PATVM d Rom. 8.

V. ASSERVA-RI IVE-TVR EV-TYCHIVS.

VI. IVSTINIA-NVS STV-DET ELE-CTIONI EVTYCHII

VII.

e. Isid. Pel. lib. 1. ep. 156

ex Luna

2. Exat in
Quarta Syn-
odo collat.
1. & inter
Vigiliis ep. 10.
c. ap. Rom.
Pan.
VIII.
EVTYCHII
FIDEI
PROFES-
SIO.

ex lana & lino contextum est, omnium, quae Domini ob-
stantem quatuor, inuentamque humeris suis insulit, pedem de-
figat: Episcopus enim, qui Christi typani gerit, ipsius inuere
fungitur. atque ipse etiam habitum illud omnibus ostendit, se homi-
nibus ac magis Pastoris imitatore esse, qui grigi infirmitate
sibi serenas proposuit, haec Isidorus. Sed ad Eutychium
redcamus: qui simulac facris initiatus est mysteris, fidei
sue profectionem, more maiorum, Vigilio Rom. Ponti-
fici dedit, quae sic se habet:

Sancitissimo & beatissimo Domini & confessoris Vigilio Eutychii.
Scientes quaterum honorum causa est pax Dei, custodiam
corda & sensus Fidelium, & colligere eos, ut pulvis idem que sa-
pient in recta fidei confessione, & ad perficienda divina manda-
ta, & propitiis Domini faciamus in his, quae recta sunt concordi-
tibus: ideo festinantes vnitatem conferuare, ad Apostolicam se-
dem vestre beatitudinis manserimus facimus, quod nos semper
& seruamus & seruamus fidei ab initio traditam a magno
DEO & Salvatore nostro Iesu Christo sanctis Apostolis, & ab
illis in omni mundo praedicatam, & a sanctis a tribus explanatam.
& maxime ab his, qui in sanctis quatuor Synodis congregati sunt:
quae in omnibus & per omnia amplectimur & suscipimus, id est,
trecentis decem & octo sanctis Patribus, qui Nicea congregati sunt,
& sanctum Symbolum sive matheana fidei exposuerunt, & Ari-
anum impietatem anathematizauerunt, & eos, qui similia eius
sapuerunt vel sapient. Suscipimus autem eorum quoque quinquaginta
sanctos Patres Constantinopoli congregatos, qui idem sanctum ma-
thema explanauerunt, & de Deitate sancti Spiritus dilucidauerunt.
& haeresim Macedonianam sanctum Spiritum impugnantem, &
impium Apollinarium condemnauerunt cum his, qui similia illi
sapuerunt vel sapient. Suscipimus autem & sanctos ducentos Pa-
tres in Ephesina prima Synodo congregatos, qui per omnia scati sunt
idem sanctum Symbolum sive matheana, & condemnauerunt Ne-
storium impium & impia eius dogmata, & eos, qui similia eius ali-
quando sapuerunt vel sapient.

IX.
Ad haec autem suscipimus & sexcentos triginta sancti Pa-
tres Chalcedone congregatos, qui etiam ipsi per annos coacti
praedictis tribus Synodis, & sancti sunt praedictum Symbo-
lum sive matheana a trecentis decem & octo sanctis Patribus ex-
positum, & a centum quinquaginta sanctis Patribus explana-
tum, & anathematizauerunt eos, qui aliud praeter praedictum
Symbolum praefatum docere, aut exponere, aut tradere sancti
Ecclesiae Dei. Condemnauerunt autem & anathematizauerunt
& Eutychetum & Nestorium, & impia eorum dogmata, & eos,
qui similia his sapuerunt vel sapient. His ita se habentibus, cer-
tium facimus, quod omnia, quae a praedictis sanctis Synodis indi-
cata & definita sunt, & seruamus & seruamus: quia est per
diuersa tempora praedicta quatuor Synodi facta sunt, tam-
en vnam eandemque confessionem fidei seruauerunt, & pre-
dicauerunt. Suscipimus autem & amplectimur etiam epistolam
Presulatum Romanae sedis Apostolicae tam aliorum, quam Leonis fan-
ctae memoriae recte fide scriptam, & de quatuor sancti Concilii,
vel vno eorum.

X.
Cum igitur praedicta omnia & seruamus & seruamus, &
in his nobis ipsis inuicem consentimus; necessarium est conscribere de
Tribus capitulis, unde quibosdam quaestio nata est. Et ideo peri-
mus, praesidente nobis vestra beatitudine, sub tractu quietate &
sacerdotum mansuetudine, propostis sanctis Euangelis, communi-
ter tractatu eadem capitula in medio proponenda queri & con-
ferri, & finem quatuor imponi Deo placitum & conuenientem
huius, quae a sanctis quatuor Conciliis definita sunt: quoniam ad
auectum pacis & concordiam Ecclesiarum pertinet, ut omni
de medio diffensione sublata, quae praedictis quatuor sanctis Con-
cilis definita sunt, inuicem seruentur, sanctarum Synodorum
reuerentia in omnibus custodita. His autem & subscripsi inco-
lamus in Domino. Ora pro nobis, sanctissime & beatissime Pa-
ter. Ego Eutychius misericordia Dei Episcopus Constantinopo-
litana noua Romae omnibus scriptis subscripsi. hucusque Eutychius
ex quibus intelligis, tam ipsam, quam Impera-
torem manus dedisse, ut quaestio de Tribus capitulis Syno-
dice disputaretur, nec ab hisque Partum diligenti exami-
natione, quae ille de iisdem Tribus capitulis promulgasset
edicta, a Fidelibus recipere. Sic igitur factis vides, tum
secularem potentiam, tum etiam sacerdotalem reueren-

tiam Pontificia auctoritate repressas, nec causas preterid,
quod a Vigilio Papa statutum esset, aliquid decernere,
vel quae ante promulgato edicto decreta essent, illatenus
approbare. Quae autem Vigilius ad ista ab Eutychio data
recepserit, accipe:

Dilectissimo patri Eutychio & Episcopo sub se constituto Vigilio.

Repletum est gaudis os nostrum & lingua nostra exultante,
quod discorde confessione submota, pacem Deum sua refer-
mauit Ecclesiae: ut impleatur quod dictum est: Ecce quam bo-
nam & quam inuicem habitare facere in vnum. Valde enim
nos in Domino exultare conuenit, quod charitatem vestra scripto
nobis est oblata professio, cuius tenor ita se habet: Scientes quaterum
honorum causa est pax Dei, & descripta hic habe-
batur & inserta ipsa integra Eutychii fidei professio: cae-
que absoluta, haec mox Vigilius subicit, quae in ipsa de-
siderantur: His autem & subscripsimus, hanc professioem Or-
thodoxae claritatem libenter amplexi, eadem nos per omnia &
in omnibus approbantes custodituros atque inuicem serua-
turos Deo nostro profitemur auertere. pergit vero Vigilius in
sua epistola:

Omniuobis igitur, quae professio vestra continet, in sua pereni-
titer seruare durantibus, postquam vestra fuerint, ut nos
praesentibus, de Tribus capitulis, ex quibus quaestio nata est, sub
tractu quietate, & sacerdotum mansuetudine, sancta propostis
Euangelis, conferatur, & finem quatuor ipsi Deo placitum & con-
uenientem huius, quae a memoratis sanctis quatuor Conciliis definita sunt,
imponatur: ut omni de medio diffensione sublata, quae ad iudem
quatuor sanctis Synodis definita sunt, inuicem seruentur. eorum-
dem Synodorum reuerentia in omnibus custodita. Quoniam professio-
nem patrum traditionem memorem & sequacem tam in fra-
ternitate vestra, quam in omnibus similia confessionis atque confite-
ntibus, omni laude plenissimum iudicamus, & nostris ex ea vere
facere agnosimus.

Unde diuina clementia supplicamus, ut omnes nos in hac
diffensione & in patrum traditionibus permouentes, nostro di-
gei reuerentem officio, & in die diuini iudicij nobis per auaricia-
tibi patrum omnium constitutionum inuenturam obnox. Quibus
ita praedictis postulationibus vestrum desiderium cognoscimus
amantibus, ut de Tribus capitulis, ex quibus quaestio nata est, fa-
cto regulari iouentur, seruetur equitate, mediis sanctis Eu-
angelis, collationem cum vniuersis fratribus habeantur, & finem de-
tur placitum DEO & conuenientem huius, quae a sanctis quatuor sunt
definita Conciliis. Scientes itaque, facti & communi profes-
sione testimonio declaratur, memoratarum Synodorum in omni-
bus reuerentiam custodiri. Deum reuolentem custodiat, fra-
ter christissime. Data VI. Idus Ianuarij, Imperij domini Iustiniani
perpetui Aug. anno vigesimo sexto, post Consulatum basij V. Can-
no duodecimo.

XIV.
Sic igitur reddita est pax Ecclesiae, cum a persecutione
Vigilii Iustiniani Imperator cessauit, sinumque appen-
sum tam in foro de Tribus capitulis reuocant edictum,
penitusque ipsius Romani Pontificis voluntati cessit, quae
stauerat, ut nihil ea de re vique ad generalem Synodum
decerneretur, annique eidem & Eutychius recens cre-
atus Episcopus, seque Vigilio subiecit, suae fidei profes-
sione illi oblata; ut Catholica ab ipso communionem per-
cepta, legitimus Episcopus haberetur. Id ipsum fecit &
Apollinaris Alexandrinus, cui licet viriolum & adulte-
rium ingreffi ad Episcopatum profecerit Impera-
tor, cum pulso Zoilo, ipsum intrusum, tamen eodem Zoilo,
ex hac vita sublato, cum sicuri Eutychius, & ipse ei-
dem Vigilio eandem fidei Catholicae professionem ob-
tulit, sicut ille paciter receptus est. Sic itaque animis illi-
dis, restituitoque in pristinum dignitatem atque hono-
rem ipso Romano Pontifice, indicta est oecumenica Syno-
dus diu (ut dictum est) sancta in Ecclesia pace: quae
quanta mox Romano Imperio attulerit bona, breuiter
percurramus.

XV.
Primum omnium Gothorum classis Orientem infe-
flans, redire cogitur cum ignominia: Tarentum a Gothis
antea captum, Romanis militibus redditur: praeterea
opinionem Narzes enim exercitu, obstrictis licet & ob-

b. Ex. 2. 1. 1.
ta. 2. 1. 1.
Vigiliis. 1. 1.
Rem. 1. 1.
XI.
VIGILII
RESPON-
SIO AD E-
VTYCHII
CP. 1. 1.
XIII.
XIV.
XV.
APOLLINARIUS
EPISCOPUS
VIGILII.

leas inuenit a Francis & Gothis, Ratiennam perac-
nirio columinac tandem in Rubiconem flumini ab ho-
libus custodiam, occiso Gothorum Duce, transfens, in
Tulsa occurrerat eum ingenti exercitu Totilam na-
chis, aduersus eum collatis signis dimicans ac superas in
fugam ipsam conuertit, atque occidit, vniuerso cum eo
factumque Dei opera (quod & ipse
Narsis ingenue professus est) vt bellicosissimus vix Toti-
las vna cum potentissimo exercitu, innumeris clarus vi-
dorus, ac vinctus pollens a femiuro Narsete (tamuchus
dorus) cuncta nitente Marie Virginis ope (vt dice-
nim erat) euagrio vinceret. Nonne, quae so re,
lector, contra teas manus, quam seipsum digito signas,
simulac Ecclesie capiti debitas honoris penditur ad Deo
esse respensa bona cunctis, quae in Pontifice vni palli, &
conuenientia facta religio penitus effugatur?

Sequitur inuictissimus Rex Gothorum, qui ob offen-
sam a Catholicis nuntius, ex tenuibus partibusque princi-
pium in immensum ausus, quam seipsum proftratis ad-
uerationem copis, vniuersam penultima vrbem iterum
potius subegerat, demum pace Ecclesie nunquam
conspicuo, eodem ferme momento conuertitur vna cum
suis atque necatur, anno regni sui, vt Procopius ait, vni-
decimo mchostico, decimo expleto, secundum sancti Be-
nedicti vaticinium dicitur: regnare enim capisse diximus ex
Procopio anno septimo belli Gothici, qui Domini est
quingentesimus quadragessimus secundus. Quo inter-
cepto, cuique exercitu caeso, cum alia nobilissima Ita-
liae ciuitates, nam Vrbs ipsa a Narsete breui tempore ca-
pta est, omnia portarum clauas ad Iustinianum Imperato-
rem ab eo Constantinopolim missis, idem Procopius
tradit. Factoque est, vt diuini compendiosa lance iudi-
cij, postquam Imperator cum suis Orientalibus obse-
quente prebebit Romano Pontifici, Romana ipse
poteretur vrbe; cuique clauas acciperet, cum Petri clauas
in Vngulo recognouit.

Ad haec addendum, vt cum Theias Gothorum fortissi-
mus in Regem ab his electus esset, & reparare Gothorum
res fingeret, postquam compressionem diu Romanor-
um militum fortiter sustinisset, demum & ipse occide-
rent. Haec omnia 530 praeterla & immentia confectus
est Imperator, dum sibi imperari a Rom. Pontifice pallis
est. Porro haec tanta summatim collecta, pluribus profes-
sione est Procopius, vnde demum rebus gestis (vt ipse in fine
testatur) operi finem imponit. Caetera autem ab Agathia
in posterum perenda erunt. Eiusdem de Procopio Ca-
sariensi apud Sophronium e, quem eundem cum isto esse
putamus, corrigere vero errorem illam apud eundem
autorem in numerum annorum Imperatoris, dum haec
omnia facta esse anno vigesimo quarto Iustiniani dicuntur,
atque congeruntur vigesimo septimo.

Secundum autem virtum semiuero Narsete, ex Euagrio
auti, dum ait. Commemoratum est ab his, qui vna cum Nar-
sete fuerunt, dum precibus & alia pietatis officia diuini nu-
meri placere, delictisque cultum a tribuere, sanctam Virgi-
nem Despectam ei apparuisse, planeque tempus praescripsisse, quo
vbi non cum hostibus ereret, atque vna prius ad praetium com-
munitatem se accingeret, quam cultus signum acciperet. Mul-
ta adhaec praeterla a Narsete valde mirabilia gesta sunt, & cat.
Intellegis, lector, cuius iuri praesidio Duces debeant, vt
maxima quaeque & inconciliabilis praestare valeant, ni-
mirum Dei genitricis MARIAE, quae interpellat precibus
aduersus hostes conlurgat: de ea enim canit Eccle-
sia et. Terribis vt caprarum acies ordinata, cuius fulsus au-
silio Narses, indomitos barbaros est expertus imbelles.
Porro fuisse & ipsam Narsetem, equi amantissimam, quae
de eod Procopius refert, ostendunt: nihil enim apud eum
antiquius fuit, quam iustitiae cultus, quo milites in officio
commovere conluevit equi atque recti cultores, vt qui
de Longobardis ab ipso dimissis ostendit Procopius, vbi
ait:

Narsis vna cum ex re bene gesta letis factus, id omne Deo ac-
cipiam, vt et in vno iudicium et refert. Conuerso deinde
alio, quae praesentia erant, administrandum, Longobardorum

in prima mensura factura se in expeditionem sequentium vin-
dicare primum & explorare curauit. Illi namque ad ceteram vite
salutemque impietatem & scelus, vel ad ipsa ipsa, in quae forte
diuertant, inuisitrem abant, slegenique faminum & vim in-
ferabant sacras in ades refugientibus. Vnde magna pecunia hos
primum donatos ad proprios redire penates permisit, Valeriano,
Damianoque suo cum copia Ducibus tradit, qui eos tamdiu
deducerent, quoad in Rom. eorum confinia peruenissent, & illi
inimicum, vt sine aliorum iniuria pertransirent. haec Proco-
pius de Narsete, qui delegit potius robore fortissimorum
carere militum, quam Deum eorum perperam factis of-
fendi, probe sciens ex militum delictis infirmiorum ex-
ercitum reddi, ex pietate autem imbelles effici quosque
fortissimos: illi vero ex barbaricis praesulis ad Ecclesiasti-
cas lites orationem conuertamus.

Cum Iustinianus Imp. (vt superius dictum est) vt rem
agere delitisset, propositumque de Tribus capitulis edi-
cium reuocasset, atque ea omnia esse in Synodo generali
cognoscenda secundum Vigilij Pape sententiam acquie-
uisset, de eiusmodi cogendo Episcoporum conuentu labo-
rat, quem per necessarium Ecclesie paci putauit: ete-
nim non ob Tria illa tantum capitula schismate Orbis
videbatur esse diuisus, verum etiam ob damnatum edicto
Imperatoris (vt diximus) Origenem vna cum ipsius ter-
roribus: etas enim rei causa Oriens ferme totus cum Pa-
laestina prouincia grauioribus exagitatus motibus erat.
Ad hos igitur omnes sedandos tumultus Synodum vni-
catam esse, Euagrius pluribus docet; nos autem ea hic re-
ferre praetermittimus, cum de his suo loco latius dictum
sit, tempore videlicet promulgati aduersus Origenem
Imperatoris edicti, vbi & res perperam gestas ab Orige-
nista in Palaestina vsque ad praesens tempus, Quinta vi-
dehbet Synodi, ex eiusdem temporis scriptoribus abun-
de satis profectum sumus. Caeterum praecipua huius co-
genda Synodi causa fuit haud dubium maxima illa de
Tribus capitulis altercatio.

Leontius h Scholasticus, qui his vixit temporibus Iu-
stiniani Imperatoris, ad decretendum de Tribus capitu-
lis cum conuocata Synodum dicit, huiusmodi eius
cogenda dignos praetextus adducit, dicens ad occultos
haereticos auertendos Eutychianos, atque Nestorianos
eiusmodi fuisse remedium excogitatum: cum eo ventum
esset, vt tam illi, quam illi sese Nestorij vel Eutychetis esse
discipulos palam profiteri detrectarent, erubescerentque;
horum namque fauere dogmatibus, aliis quibusdam in-
uentis causis, iustis apparentibus, minime praetermitte-
rent. Nam oes, qui Eutychetis laborabant morbo, cum
no communicaret Ecclesie, no ob defensionem erroris
ipsius id facere profitebantur, sed nolle dicebant ample-
cti Synodum Chalcedonensem tam ob causam, quod
quaedam in eius Actis esse corrigenda viderentur, quae
Tribus illis erant comprehensa capitulis. Hos vero non
Eutychianos, sed Haereticos nominatos fuisse, cum tam-
en ex Eutychianis progredierentur, affirmat.

Ad hos igitur Ecclesie Catholicae vniendos, in causa
Trium capitulorum Imperatorem studuisse dictam Syno-
dum cogere, idem, qui supra Leontius tradit. Quod
enim hi haud longius viderentur aberare, facile corrigi
posse, & ex dubitantibus reddi certos atque securos exi-
stimauit, ita persuasus (vt dictum est superius) Theodo-
ro Episcopo Cesareae Cappadociae, foranimum, vt om-
nes isti susciperent Chalcedonense Concilium, si dam-
natis illis capitibus, eadem Synodus purgaretur; cum
idem simul omnes iuste clamare videretur, Nestorianae
haereticis suspectos esse, qui faueret Theodoro Mopisfeste-
no, Ibae episcopi, & Theodoretis scriptis aduersus Cyril-
lum Alexandrinum, quod scilicet Theodorus inflictor
fuerit Nestorij, cuius & sectatores ac socij extitissent I-
bas atque Theodoretus.

Porro idem ipsi, qui Tria illa esse damnanda capita
asserant, aduersarios, qui id negarent faciendum, Syno-
dum no nominare conluevit: unice conuerso autem Catholici
appellabant Haereticos huiusmodi occultos Eutychia-
nos & Seuerianos: qui quidem (inquarum foris appa-
rebat)

NARSES
DIMITTIT
LONGO-
BARDOS.

XX.
ACITVR
DE CO-
GENDA
QVINTA
SYNODO.

g. Euag. l. 4.
c. 37.

XXI.
h. Leon. de
sel. 28. 6.
QVIVIGE-
RENT
CONFLI-
CTYS EC-
CLESIAE.

XXII.

XXIII.

* capitibus

XXIV. EX VIGILII PP. SENTENTIA SYNODVS INDICTA.

XXV. VIGILIVS IN OCCIDENTEM CVPIT TRAHERE SYNODVM.

XXVI. DE VOCANDIS OCCIDENTALIBVS EPISQ.

rebat) se esse Catholicos, Synodumque suscipere profitebantur; imo & pro eisdem certare isti, sicut illi, tum ore, tum scriptis etiam asserere. Ad hos igitur simul vno nexu, fidei Catholice contrahendos studium insudavit Imperatoris; qui ante Synodum iudicam (vt vidimus) vt eiusmodi Hæreticos colligeret, de damnandis tribus illis capitibus * edictum antea promulgauit. Sed cum nec factus esset sui compos desiderij, vt illi redierint ad Ecclesiam, imo subsécutus esset cõtrarius optatus effectus, dum qui erant in Ecclesia Synodi defensores, cõstiman- tes ex Tribus illis capitibus cõdemnatis maximam itrogatam esse eidem Synodo contumeliam, sese ab alijs Catholicis separarant, vt inter alios fecisse diximus complures Episcopos Africanos, sed & cum inter hæc pars alia nec illis, nec illis inherens, Synodum expectandam esse diceret, quæ ambages omnes istas solueret, & quid de his agendum esset, summa auctoritate decerneret: bene cõsultum fuit, vt ex Vigilij Papæ sententia Synodus recumenicã ageretur. id quidem Vigilius ipse Pontifex præceteris expecebat, quem eius rei causa tot tantaque mala esse perpessum vidimus.

Cum igitur eius cedendum esse voluntati necessitatem cogere intellexeret Imperator: qui euit tandem, atq; ex ipsius sententia Synodum conuocandam esse decernit, ratus nimirum fore, vt editum à se de Tribus capitibus decretum ab ecumenica Synodo firmaretur, quod absque Episcoporum decreto & Pontificia auctoritate omnibus carere penitus viribus sciret. At sic laudabile fuit ex Vigilij Papæ sententia Synodum colligere laudabile, ita illud reprehensione non caruit, dum quos sciret suos esse sententia Episcopos, eisdem ad Synodum conuocare, ommissis ceteris, conatus fuerit. Huius quoq; rei consequenda causa Episcopatum Constantinopolitanæ Ecclesiæ (vt vidimus) Eutychio contulit, quem acerrimum esse nosse ipsam conspernam habuit, dum Constantinopoli constitutum Apocrisarium agentem Episcopi Amalensis (vt Nicephorus tradit) sepe sepius aduersus defensores Trium capitulorum ipsum audierat strenue dimicare. Insuper eiusdem quoque rei conficienda causa illud antea fuisse orditum vidimus, vt in ordinem redactis Zoilo Episcopo Alexandrino, in locum eius substitueret Apollinarianum eiusdem cum ipso sententiæ defensorem, cum & in eam traxisset quam plurimos Orientales Episcopos: sed cunctantem expertus Romanum Pontificem, ad eum permouendum, penes quem ob sedem Apostolicam summam sciebat esse prerogatiuam, tot tantosq; (vt vidimus) terrores ipsi inculsit, & ignominias itrogauit.

Hic vero sicut semper inconcussus restitit Imperatori sibi nimum arroganti & inconcessa tentanti, nec quiet quousq; omnes sibi subiecerit aduersarios: ita modo conatus istiusmodi Imperatoris occurrere festinauit, illud in primis aggressus, si suadere illi posset, cum de ea re ageretur, cuius causâ vniuersus ferme Orbis Occidentalis esset perturbatus, vt Occidentalium Episcoporum æquæ requireretur assensus, atq; sententia rogaretur, sicut ad eundem Synodum vocarentur: Verum quod ob ingruentia bella perdifficilis esset eorundem in Orientem accessus, ac quiesceret Imperator, vt in Sicilia eadem Synodus ageretur, loco nimirum in mediterraneo, quo & Orientales & Occidentales vna cum transmarinis Africanis Episcopis facilius conuenirent: horum namque potissimum esse habendam rationem asserens, qui ob Imperatoris de Tribus capitibus promulgatum edictum sese ab Orientalibus segregarant, neq; cum Occidentalibus conuenirent, quos in Imperatoris sententiam abductos suspicarentur. Proposuit & Iustiniano Vigilius, si ad Synodum cogendam Sicilia non placeret, vt aliam aliquam ipse Italæ ciuitatem maritimam æquæ sibi subditam Imperator eligeret.

Verum etiã æquæ hæc videri poterant, facere tamen abnuisit Imperator, timens ne Latinorum Episcoporum iustitiorum frequentia obrueretur, qui de Tribus ca-

pitibus eõdem mandã Orientalis ex aduerso pugnarant: Nimis enim suæ ipsius sententia tenax Imperator sic Synodum cogi curabat, vt tamen eandem sibi, si liceret, placeret consentientem. At instat cursum Vigilius, vt gerat Imperatorem, vt saltem (quod æquitas non negaret) ex Italia & Africa ad Synodum Constantinopolim accerferentur Episcopi: aliter fore, vt tanquam exclusi sacro cõtu eidem haud æquo animo id latari essent, periculumque ingens de alio excitando ab eis schismate immineret: cum enim id expetitur à Romano Pontifice ipsi scirent, ab Imperatore vero negarum: nullamq; sui habitam rationem, sed pro ipsius Augusti arbitrio cuncta facta cognoscerent; fore, vt cõstitutum illi Synodum collecturi essent, & aduersantes decretis Orientalium de Tribus capitibus sine alijs canones sancirent.

His adeo efficacibus rationibus Iustinianus persuasus, tunc Vigilio assensus est, sed ea adhibita conditione, vt ex æquo numero Episcoporum, qui suæ ex Italia, suæ ex Africa vocarentur, non plures hi essent, quam qui ab ipso Imp. ex diuersis Orientis Ecclesijs Constantinopolim vocarentur. Huiusmodi igitur pactis cõueniens, cum Vigilius hæc cuncta festinare implere, vt legitima Synodus haberetur: Iustinianus Imperator per Theodorum Decurionem Palatii ad eundem Vigilium Romanum Pontificem à se ante conscriptum volumen de Tribus capitibus misit, vt quæ de illis sua esset sententia, scripsit ipse profiteretur. Tunc Episcopi, qui cum Vigilio aderant, negauerunt id esse faciendum, non expectato fratum aduentu. At Imperator eam temporis dilationem moleste ferens, rursus suos ad eum proceres destinauit, qui vrgerent ipsum quanto citius de ea se ferre responsum.

Ad hæc Vigilius rogauit Imperatorem, vt sibi saltem viginti dierum temporis daret indicias, cum (quod omnibus erat manifestum) nondum conualuisset à corporis ægra valitudine, quæ eum diutius detinuisse ageretur. Hæc vt impetraret ab Imperatore, idem Vigilius Pelagium diaconum ad eum abire iussit, quibus obtentis, Vigilius æger adhuc in his cogitur laborare, & addere ad priora, simulq; in volumen quoddam ad Imperatorem per Benignum Episcopum Heracleæ Paphlagoniæ ante delatum insudare, in quo horrende erant conscripse blasphemie capitibus sexaginta distincta, nominis Theodori Mopsueltensis in ipsius liminari pagina prænotata: Has omnes idem Vigilius per singulas reiecit, cõfutat anathematizauitq; atq; tandem in fine, quæ de Tribus capitibus sua esset sententia, iussus scripsit. Exat libellus ipse, siue Constitutum Vigilij ad Iustinianum Imperatorem datum hoc anno pridie Idus Maij: quod descriptum ex Vaticano codice antiquitus scripto inferius ponemus suo loco. Ex quo quidem cuncta hæc, quæ ad Synodum præfati sumus, desumptimus: quæ præfata audire magis, quam quæ ex Nicephoro præmittuntur ad Quintam Synodum.

De qua illud etiam admonendum putamus, ipsa, quæ edita in hanc diem Acta reperiuntur, esse corrupta, atq; decurtata in pluribus, vt suis locis fiet cogit; manifestum: id autem factum ab aduersarijs Origenistis, siue à Monothelitis, fuit nonnullorum sententia. Pudentia plane in ille intexta habentur, ac proflus indigna Synodi ecumenicæ: cum alioqui nec ecumenicæ tunc Synodi potuerit habuisse nomen, vt potest nec in Spiritu S. legitime congregata, cui siue per se, siue per suos ipse Romanus Pontifex noluit intererit.

Quod ad Actiones eiusdem Synodi siue Collationes dixeris, seu sessiones pertinet: duas dumtaxat Nicephorus numerat, altera aduersus Triã capitula congregatam, alteram vero aduersus Origenis errores: verum quæ exant Quintæ Synodi Acta, octo continent Collationes, de quibus singulis dicturi sumus.

Sed vt ab eiusdem Synodi principio exordiamur: cõtinent sine capite membra, imo nec cum alijs, qui sub capite censebantur artibus compaginari curantes, nulla Vigilij Papæ ægotantis adhuc habita ratione, hoc co-

XXVII. INTER-PELLAT VIGILIVS IMP. PRO DERE QUID SIT.

XXVIII.

XXIX. SYNODI QUINTA AC TA CORPORA.

XXX. DE SYNODI RO ACTO.

XXXI.

dem

Idem anno, eam vocat prima die mensis Maij (vt habetur in eius Synodi Collectione secunda) Vigilijs ad Synodum non veni flecquarto Nonas Maij Orientales Episcopi, qui Constantinopolim veniant, vna conveniunt, loquuntur, qui Constantinopolim veniant, vna conveniunt, ad hunc reverentiam dicitur quod Tium capitulum, o ad hunc numero centum sexaginta quatuor. Tunc enim cum ibi essent, vocantur ad Synodum ipsam Vigilijs Synodum Pontificem honestissima vocatione, nimirum Episcopi, episcopi nomine Synodi, & magistratum nomine Imperatoris: hac praelegitur etiam a hierarchi dignitati Romanam Pontificem, vt cum alias (quod saepe videmus) si Patriarchatum sedem vocantur essent Episcopi, vt in huiusmodi; ad convocandum ipsam Romanam Pontificem Vigilijs viginti missi fuerunt, tres Patriarchae, reliqui vero omnes Metropolitanis Episcopi, vt Acta ipsa docent, in quibus nomina singulorum descripta leguntur.

Inter nobilissimum autem sedium Episcopos, qui Synodo interfuerunt, post Eutyrium Episcopum Constantinopolitanum, de quo diximus, numerantur Apollinaris Patriarcha Alexandrinus, Domnusque Antiochenus, Eusebius autem Episcopus Hierosolymitanus per Byzantium interfectus. Exterorum vero Sevillanus Episcopus Tiberius sine Tuncensis praefatus legatus missus a Primato Episcopo Castrogensini, qui sedem post Reparatum, de quo superius est habita mentio. Reliquos autem numerare praetermittimus, & quorum essent civitatum Amalites, easque etiam recitat.

Cum igitur (vt dictum est) Episcopi convenissent: confidens omnibus, Theodoros Silentarius a Iustiano Imperatore missus libellum attulit coram Patribus in Synodo legendum: qui cunctis audientibus, iustus est legi est eius exortatio: *Semper fuit in Orbis Imperatoribus, & in primis scriptio, quod omnes praedecessores recte fidei Imperatores ad destruendas obortas haereses egerint, quantumque studii in id ipsum sedulo impendebant, per singulos recenser. Quis autem ante haec tempora Ecclesiae esset facies luctuosa, sic describitur: Post Constantium Chalcedonensem, exiguo tempore transacto, in unum successerunt Xosiaz & Eusebius sequentes, & tantis turbis in sanctis eius fidei fuerunt, vt divisiones & schismata in eis fierent, & nullam ad se invicem communionem haberent. Nos, cum praedecessores aliqui de civitate venissent, in eis, legem praesertim, his addidit sua de se nauter ipsam studium ad conciliandas ac simul vitandas Ecclesias, quod minus autem fuerit in omnibus voti compos, Nestorianos obstitit et, qui scripta Theodori Mopuesteni, aliaque Theodori Episcopi Cyri, necnon epistolam Iohannis professent in medium: sique ea vi resisterent, conati essent Nestorij haeresim: Quibus cum occurrentium sibi esset, pro remedio ea Tria capitula primum ab Episcopis, qui convenierant Constantinopolim, demandata procurasse; quae nem Vigilijs Papae antequam improbare iterum atque iterum fuisse retulit.*

Insuper (quod nuper accidisset) se per suos convenisse Vigilijs, vt scriptis dicta capitula daret, vel si minus facere vellet, quae esset sua de ea questione sententia, itidem scriptis commenderet: quod & ipse se esse facturum, pollicitus esset. Post haec autem sine fidei confessionem cum subdit, illos omnes, qui ad Synodum convenierant Patres rogat de his omnibus ferre sententiam, aliter de Theodoro Mopuesteno: *Non nuper non cum aia, sed est Dyprius, sed ex quo ipse haereses produere in laudem. haec conuenit libellus Iustiani Imperatoris oblatum Synodo, scriptus autem (vt tibi notatur) tertio Nonas Maias, hoc ipso anno vigesimo septimo Iulij Impetii. Eadem etiam Actione, suggerente sancta Synodo; in se legit litterae Eutyrii Episcopi Constantinopolitani, in quibus suae fidei professionem (quam superius recitavimus) dedit eidem Vigilio Papae, cuiusque ipsius Vigilijs ad Eutyriam de eadem reddidit litterae.*

His omnibus recitatis, Synodus testata est, alii quoque E. Annal Eccles. Tom. 7.

pl. ocos rogasse Vigilijs Romanum Pontificem, vt ad Synodum vna cum ceteris conveniret, nec tamen habemus id fecisse, quam ob causam illum solemniter esse accersendum vocatione, oporere primum duxit. Missi itaque sunt idem, qui enim vocarent Episcopi (vt dictum est) omnes numero viginti, sedemque Metropolitanam praeter tres praecipuum sedum Patriarchas, nimirum Constantinopolitanam, Alexandrinam, & Antiochenam. Qui redeuntes de illo retulere, causatum ipsum esse corpus aggredendum, scriptis tamen se Synodo satisfacturum pollicentur, & quid de Tribus capitulis sciret, palam facturum.

Rursum enim ad octavam Idus Maias conveniunt Episcopi: ubi primum viginti illi ac primarii Ecclesiae Orientalis Antiochiae, qui iterum missi erant ad conveniendum atque invitandum ad Synodum Vigilijs Romanum Pontificem: quid ab eo acceperint, coram omnibus referunt: nimirum eam se absentem causam Vigilijs praeteruisse, quod non adessent Occidentales Episcopi, nisi perpauci admodum; se autem conscriptam de ea questione sententiam ad Imperatorem missurum. Ad haec se respondisse testati sunt missi Episcopi, quoniam in quatuor praecedentibus Synodis conciliaribus perpaucos Occidentalium interfuisse sacerdotes: sit sive esse, vt qui adessent, convocati Episcopi, ipsi inter se de propolita agerent questione. Haec autem cum resissent Imperatori; ipsum suos vna cum Episcopis sequenti die ad Vigilijs accersendum missurum, esse pollicentur; quod & fecisse, testati sunt, missi quoque eum Liberium Patricium, Petrum Patricium Magistrum officiorum, Patricium Patricium, Constantinum Quaestorem, & cum his Belisarium, Cathagum, atque Rullicum Excoisules vna cum deputatis Episcopis a Synodo missis pridie eius diei.

Post priorem istam habitam relationem, iussi sunt a Synodo, qui missi erant, quae apud Vigilijs gessissent, palam facere. Qui retulerunt Vigilijs iterum iudicium postulasse, quo suam sententiam scriptis deprecaret; vt quid sentiret, omnibus notum faceret. Respondisse autem hos ipsam idem iam alias sensisse, condemnasseque Tria capitula, & per haec suam esse sententiam declaratam; tantum ab eo requirere, vt quod solus fecisset, cum Patribus in publico conuenienti ageret. Et si ad hoc iudicium optaret, vt tandem ad Synodum conveniret; Synodum expectaturam: alias inter se de questione trium capitulorum Patres, qui convenissent, acturos. Ad haec autem Vigilijs, se solum suam de ea se sententiam conscripturum respondisse. His porro tam ab Episcopis missis, quam a praedictis Patriciis in Synodo relatis: qui missi erant ab Imperatore, se iam sanctos munere, recessuros: de reliquo horari Patres, vt rei cepta finem imponerent, cum id Imperator optaret, apud quem nihil esset antiquius, quam vt fides Catholica semper maneret inconcussa.

His petitis, Synodus iussit mitti tres Episcopos, qui Primasium Episcopum Adrumetinum in Africa Metropolitanum Constantinopolim tunc degentem vocarent ad Synodum, simulque Sabinianum, Proiectum, & Paulum Episcopos Illyrici, legati sunt ad hoc opus tres Episcopi, totidemque gresbyteri. Hi redeuntes, de Primasio in primis haec retulerunt, illum dixisse: *Papa non praesente, non venio.* reliquos autem citatos Episcopos Illyricos reculasse accedere, eo quod non adesset eorum Archiepiscopus Benenatus. His relatis, de Primasio sententiam differre Synodo placuit; illi vero Illyrici vt Benenatum adirent, vt idem cum illo sentirent, quem constaret vnus esse cum ipsis, qui aderant ad Synodum convocati, sententiae, eadem decrevit Synodus. His in hunc modum rebus gestis, finis habetur impositus secundae Collationi.

Sequenti die, ad septimum Idus Maias, iterum Episcopi conveniunt; recitatisque omnibus ante actis,

XXXVI.
a Tom. 5.
Com. num.
edit.
COLLATIO
SECUNDA
SYNODI.

XXXVII.

XXXVIII

XXXIX.
COLLATIO
TERTIA.

agendum iam esse de questione Trium capitulorum propositum. Antequam autem rem ipsam aggrederentur, publica professione Synodus fidei Catholicam profiteretur: se neminem credere, quæ olim S. Apollonii, quæ & sanctæ quatuor Synodi tradidissent, quæ insuper sancti Ecclesiæ doctores tam Græci, quam Latini, quos recoli, scripserunt, tenere. sunt vero hæc Synodo nominati, Athanasius, Hilarius, Basilus, Georgius Theologus, Gregorius Nyssenus, Ambrosius, Augustinus, Theophilus, Iohannes Chrysostomus, Cyrillus, Leo, Proclus. Cæterum professæ est Synodus & alios se suscipere Patres, quin sanctæ Dei Ecclesiæ rectam fidem vique ad finem vitæ prædicassent. Quæstio autem de tribus capitulis, videlicet de Theodoro Mopsuesteno & scriptis eius, deque scriptis Theodoretum in Cyrillum, atque de epistola, quæ dicta est Iuxta Episcopos ad Marinum Persam, in sequenti Collatione tractanda proponitur, sique præiens tertia Collatio finem accepit.

Conueniunt a rufis Episcopi ad quartum Idus Maias: insigneque sunt palam in Synodo recitari horrendæ blasphemie excerptæ ex scripturionibus (vt dicebant) Theodori Mopsuesteni olim Episcopi, quibus & subtercerunt eisdem Theodori Impium fidei symbolam. Porro in eis non tantum, quæ impius homo aduersus Christi Domini nostri humanitatem in vna persona cum diuinitate conuictam dicebat conscripsisse, sunt posita; sed & quæ in probus in Cantica Canticorum, liberum tam ab Hebræis, quam à Christianis semper receptum, effudit, adducta sunt in medium, sicut & quæ in librum Iob, quem repudiatis assererat; tamquam ab aliquo Pagano conscriptum, & alia eiusmodi: aduersus quæ omnia à Patribus magna fuit detestatione exclamatum in Synodo. Cætera in aliam consilium sunt referata, nimirum vt ageretur de his, quæ sancti Patres, vel leges Imperiales, aut historici de eodem Theodoro conscripserunt.

Collationem autem quintam Patres quo postquam die habuerint, hæc adeo exploratum habetur, nam quod in codice b typis excuſo notatis est octauo Idus Maias: mendam inesse, dubitare nemo debet. si quidem nulla patitur ratio, vt cam præcedens Actio quarta sit habita ad quartum Idus Maias, quinta hæc quæ post illam celebrata esse constat, inscribitur Octauo Idus eiusdem mensis; vnde potius vel sequentem, vel post sequentem diem pridie Idus Maias, quo & oblatum Synodo Vigilii Consistorium datum reperitur, hanc esse habitam Actionem dixerimus. In qua primum ea, quæ sancti Patres aduersus Theodorum scripserunt, quæve legam Imperatorum auctoritate aduersus eum sancta reperirentur, insuper & quæ Helychius presbyter Hierosolymitanus nobilis historicus de eodem scripturionum monumentis testata reliquit, in medium adducta sunt & recitata: sed & quæ etiam pro Theodoro conscripta fuerant, eadem discussa sunt & conclusata.

Post hæc autem omnia factis explicata Sextilianus Episcopus legatus missus à Primo Carthaginiensi Episcopo, atque à Concilio Carthaginiensi, ex S. Augustino nonnulla attulit loca, quibus ille saepe profiteretur, aliquem posse damnari post mortem; quod etiam roboratum fuit excerptis aliorum, ac præsertim Romani Pontificis, qui Dioscorum schismaticum post mortem damnauit: confirmatum est etiam exemplo ipsius Vigilii Romani Pontificis, qui damnauit Origenem: dictum est enim: *Quod etiam nunc in ipso Origene fecit & vestra sanctitas, & Vigilii religiosissimi Papa antequam Roma.* Sed hæc acta ab ipsi Episcopis cum desiderarentur in Synodo, vtique eam hæc haberi integram, sed decurtatam atque depravatam ab aliquo Origenista, nemo iure negavit. Vigilium seorsum Pontificio decreto damnasse Origenem, etiam Cassiodorus testatur: sed de hoc insensum. Ad hæc insuper post alia multa in eandem sententiam à Patribus aduersus Theodorum super dicta recitata sunt acta Synodi Mopsuestenæ, quorum su-

petus suo loco meminimus, quibus probatur ipsum Theodorum olim ex Diptychis Ecclesiæ fuisse ablatum & in locum eius fuisse substitutum Cyrillum Alexandrinum.

Post hæc autem omnia aduersus Theodorum acta, produnt Acta ad causam Theodoretum factam transitum; cum videlicet ex ipsius Theodoretum scriptis aliqua loca excerpta sunt recitata, quæ ab Orthodoxa fide viderentur esse aliena contra sanctum Cyrillum scripta. His sancta legitur epistola quædam Theodoretum nomine edita post obitum Cyrilli Episcopi Alexandrini, quam mirum in modum dicentis & commatibus in defectum inuehitur. His sic habitis, iudauit Synodus iudicium sanctorum Patrum Concilii Chalcedonenſis, quod non prius Theodoretum idem suscipissent, quam ipse Nestorium condemnasset. Siquis enim impoſuit est presentis quintæ Actioni. Detestamur autem, vbi de Cyrilli obitu egimus, de Theodoretum illa, quæ dicitur epistola impoſitum. At hic quod oportune de ea tractari contingat, eadem modo repetere non gramur, quo ostendatur non ea Synodi germana Acta esse, sed tebulonis cuiuspiam excogitatum commentum. Dicimus itaque epistolam illam, quæ recitatur in Synodo hæc Actione quin a sub nomine Theodoretum ad Iohannem Antiochenum de Cyrilli obitu gaudens, omni ex parte conuincimur minime esse potuisse Theodoretum. Ex his vero diceſ, lector Synodum Quintam hand adeo esse legitimam, sed magna ex parte suppositam, in aliquibus mutilatam, autem in aliis: nam hæc, quæ de Cyrilli Episcopi Alexandrini obitu sub nomine Theodoretum narratur, ab aliquo Eurychiano hæretico esse confecta, non ambigimus, ilque vt credamus, immo certo asseremus, non leui aliqua declinatur coniectura, vel tenui quadam suspitione, sed firmissima sane rei demonstratione.

Quoniam patet, quæſo; hæc Theodoretum de obitu Cyrilli ad Iohannem Episcopum Antiochenum scripsisse potuit, si aote Cyrilli mortem ipse Iohannes esse humanis sublatum esse reperitur: id enim tum ex Nicephori Episcopi Chronico, tum ex aliis, qui Patriarchatum sedium successiones Episcoporum conscripserunt, exploratum habetur. Verum ne remanent chronistarum dumtaxat fide (est magna fide) de finem esse veimus, in quorum scriptis errorem irreversibile quis dicere possit: ne de his vili tibi penitus terna neque dubitatio, Iohannem Antiochenum scilicet ante Cyrillum mortuum esse: habes inter eas, quæ leguntur, canonicas diuersorum Episcoporum epistolæ eiusdem Cyrilli Patriarchæ Alexandrini scriptam Epistolam ad Dominum Episcopum, qui fuit successores eiusdem Iohannis Episcopi Antiocheni: vt nullas iam dubitare valeat sanctum Cyrillum post eius obitum superuixisse: Quod autem ille Dominus, ad quem extat dicta epistola Cyrilli canonica, ille ipse sit, & non alius ab Episcopo Antiocheno successore Iohannis, ex rebus, quæ in ea tractantur, satis potest intelligi: dum tantæ illam fuisse auctoritatis ostendit, vt Episcopum posset deponere, atque iterum restituere: vnde appareat non inferioris sedis aliquem esse potuisse etiam nominis Episcopum. Certe qui dem in seculo Episcoporum Orientalium, qui tam in Concilio Ephesino, quam Chalcedonenſi eisdem temporibus celebratis, recentibus reperitur, nullus alius eius nominis Dominus inscriptus vel subreptus Episcopus legitur, qualis Episcopus Iob se haberet, tantæque pollet auctoritate, vt ad libitum (quod dictum est) deponere atque restituere eos posset. Indigna plane ostenditur epistola illa tanto viro, quem probant ac recipit sancta Synodus Chalcedonenſis, & S. Leo à calumniatoribus (vt vidimus) vendicant: quem & noster Constantinopolim apud legatos Apostolicos pro fide Catholica vidimus infudasse. At hic iterum oportune ipsam epistolam in dicta Actione quinta Synodi Quintæ recitatam descibamus: vt quisque intelligat, non esse

LX.
a Tom. 2.
Concil. edit.
nova.
COLLATIO
QUARTA.

XLI.
b Tom. 2.
Concil. edit.
nova.
COLLATIO
QUINTA.

XLII.

Cassiod. In
hist. eccl.
lib. 17.

XLIII.

DRESDNER
THEOLOG.
BIBLIOTHEK
MS. B. 1. 10. 11.
F. 107V.
172A.

XLIV.

Apud
Theol. Libr.
Jan. 20. 17.
40 pag. 77.
1726.
1731.
1732.

partum

partum hominis vel medicocriter Christianam pietatem...

Yludius ad Iamem Archiepiscopum Antiochie epistola...

Verum quod ex hoc malis homo definitus est. Boni enim &...

Itaque ante istam eade demerit: neci vero in nullo con-

perit an prodicari. Et aliorum omnium dispensationem ho-

minum prodestonem celorum, quam tempore est, hominis irbe-

lationem an adiacere. Et tempore videtur liberare licitati-

onem, & in motum vitam reuocare: que vita primum po-

nitur est illi, qui pro vitiis luctatur. Ibi & tristitia & soliti-

tudine. Multa vero amatori & operatore illorum...

condita personam sua sunt. Et aut iustitiam operant maligen-

tiam, & vitiis postea discedit, aut parat daret: in hoc...

fructu per multum morum longo tempore amaris & ma-

lis vita quatuor scilicet est ante. Nam vero inferum nec...

ad finalitatem aboritur demerit: nostram animationem guber-

nare dicitur enim potest, que videtur esse delectabilis. Sed...

excitant quatuor vitiis malitiam suam corpori Ecclesia in-

continet, que quidam personam carit: & abstinet oppre-

que suppositis scriptis hic dicta sufficiant: de sublati modo dicendum.

Defideratur autem in iisdem publicis Synodalibus Actis Vigilij Papae libellus oblati Synodo, quem ipse Constitutum appellat, quod idem est, quod decretum, hunc ipsum esse scias, quem de sua sententia ab Imperatore interpellatus idem Vigilius pollicitus fuit se missurum suo tempore ad ipsum Imperatorem, atque ad Synodum, quod & ingenue praestitit. Scripserat autem illud ipsum Constitutum iam antea: nam eius ipse meminit in epistola ad Valentinianum Episcopum Tomitanum in Syria: nec quidem illud elaborauit, ut ipsi dumtaxat innosceret Imperatori vel Synodo, sed vt vniuerso Orbi Catholico cunctisque Christi fidelibus palam fieret, nec ob aliam causam (vt ex ipso patet) nisi vt omnia, quae a sanctis Patribus in Chalcedonensi Concilio definita essent, firma consistere, nec vlla quouis praetextu possent calumnia labefactari. Porro Constitutum hoc ipsum Vigilij, quod sicut alia pleraque ex Actis Quintae Synodi noleatur esse sublatum, nos hic tuo loco restituendum esse putamus.

Vigilium hic cuncta suis reddantur diebus, post Quintam Collationem describendam hic ipsum censimus Vigilij Papae constitutum, antequam de reliquis agamus. Quibus & quibus Collationibus: nacti illud sumus in Vaticana bibliotheca. Vnde & quibus scriptum asseruitur. Id vero eo libentius factum, quod numquam in hanc diem impressum ipsum inuenimus. Pertinet illud quidem ad ipsa Acta Synodalia Quintae Synodi, quae superius dicta sunt, aperte declarant: ipse enim voluit Vigilium, quae de Tribus capitalis sua esset sententia, tam Imperatori, quam Synodo vniuersae innotescere: quod enim antea pollicitus fuerat viris clarissimis ab imp. missis & Episcopis a Synodo ad illud ipsum munus explendum delectis, modo opportune praestandum putauit. Porro illud cum in fine notarum habeat diem & Consalem, quo ipsum Vigilium publice edendum curauit, ad hunc ipsum annum & diem Collationis quinquae pertinere cognoscitur: nolij hic ipsum suo loco inferendum putauimus.

In qua quidem inscriptione illud in primis visus est Vigilium misse consilium, ne scilicet Tri illa pro Chalcedonensi Concilio defendens capitula, in suspitione vel letania ab aduersariis adduci posset defensionis errorum Nestorij ob indemnatum Theodorum Mopsuestenum: primum oratum multo studio totus fuit in damnatione errorum illorum, qui in scriptis Theodori Mopsuesteni dicebantur inuenti, quos attulerat ad ipsum Vigilium nomine Imperatoris (vt vidimus) Benignus Episcopus Heraclae Paphlagoniae. Sicigitur ne ipse redargui posset ab aduersariis, fuisse Theodoro, si eum anathemate damnare detrectaret, oblatos damnat errores: ita quidem se gerens, vt ad damnandos defunctorum errores accurreret impiger, in damnandis autem auctoribus, quos scilicet in Catholica comunione defunctos, minime praepropere agendum putari. Tam vero ipsum Vigilij recitatus Constitutum, in quo primum res transactae de inecunda concordia recensentur, sic enim se habet:

Gloriosissimo & clementissimo filio Iustiniano Augusto Vigilium Episcopus. Inter innumeras sollicitudines, quibus oneratur Imperiale fastidium, laudabile clementiae vestrae cognouimus esse propositum, per Synodum ammota omnibus discordia seminibus, qua in agro Domini hominum generis inimicus asperserat, vniuersos Doctores sacerdotes praemisit ad regnum conscientiae suae professionibus, per quas sanctorum Patrum & venerabilium quatuor Synodorum ne Praesulum sedis Apostolicae inhaerere defensionibus atque iudicij monstrarentur, ad unitatem atque concordiam restituere properasti: quarum professionum formam, vt Ecclesiasticae paci amplectendum posteris tradatur exemplum, praesenti (quem almodum se habet) inserta pagina declarauit. Exemplum primae professionis, quam ad S. Eusebium templum fecerunt.

XLVII.

XLVIII. DE VIGILII PAPAE EDITO CONSTITUTO.

XLIX. VIGILII PRVDENS CONSILII.

L. VIGILII IUSTINIANI AD IMP.

LI.

LXVII.

... quod quia dum ea quae pro conservanda Ecclesiarum pace cum fratre nostro...

LXVIII.

... Ideoque cum fratres nostri, neque exequantur nobiscum numero...

LXIX.

... Proposita itaque nobis et diligenter inspectis, in quantum...

LXX.

... Quomodo igitur tu, quem super omnes maxime deest amaran regimus...

est quidem dicentia. Deum ex Virgine natum esse dicere: hoc enim nihil aliud est...

In supra scripto primo capitulo, quoniam per circuitus id videtur...

Mox autem in ipso plasmato Deus Verbum factus est: nec enim in calum ascendenti...

Et per tempus quidem ad baptismum ducens, post illud autem ad mortem...

In supra scriptis secundo et tertio capitulis hoc videtur assertum, quia Deus Verbum...

Suaui autem cooperationem ad proposita opera praestabat ei, qui assumptus...

LXI. VIGILII RESPON.

LXII. THEODO. RI ERROR. II.

LXIII. THEODO. RI ERROR. III.

LXIV. VIGILII PAP. 14.

LXV. CAP. IV. HARETI.

LXXII. VIGILII PAPA. LXXIII. CAP. VII. MARIT. LXXIV. VIGILII PAPA. LXXV. CAP. II. MARIT. LXXVI. VIGILII PAPA. LXXVII. d. Al. ant. MARIT. CAP. VI. MARIT. LXXVIII. VIGILII PAPA. LXXIX. CAP. IV. MARIT. LXXX. VIGILII PAPA. LXXXI. CAP. VIII. MARIT. LXXXII. CAP. VII. MARIT. LXXXIII. CAP. VII. MARIT.

hat locum sensu Deitatem obtinere. Se si Deitas pro se ipsa sibi... In supra scripto quinto capitulo dicitur, quod id est Iesus Christus... In supra scripto sexto capitulo videtur tamquam per homo... Dicitur igitur nobis omnium sapientissimi, si professo...

se in eo Spiritum, & ad omnia ad unam proposita, & de illis... In supra scripto septimo capitulo hoc dicit intelligitur, quia... Hoc, quod ante factum erat, dicit in vltimis factum esse... In supra scripto octavo capitulo dicitur modum videtur induci...

LXXII. VIGILII PAPA. LXXIII. CAP. VII. MARIT. LXXIV. VIGILII PAPA. LXXV. CAP. II. MARIT. LXXVI. VIGILII PAPA. LXXVII. CAP. VIII. MARIT. LXXX. VIGILII PAPA. LXXXI. CAP. VIII. MARIT. LXXXII. CAP. VII. MARIT. LXXXIII. CAP. VII. MARIT.

lectu hominum dicit: Qui diligit me, verbum meum obseruet, & Pater meus diligit eum: & ad eum veniens, & manens apud eum faciemus. Si enim apud unumquemque, huiusmodi faciemus apud eum faciemus. Si enim apud unumquemque, huiusmodi faciemus apud eum faciemus. Si enim apud unumquemque, huiusmodi faciemus apud eum faciemus.

In scripto decimo capitulo ita in homine Christo Deus Verbum esse dicitur, sicut Pater: ut per hoc aut & Pater incarnatus esse videatur, sicut & Filius: aut nec Filius sit incarnatus, sicut nec Pater, aut in quo vterque, in tertia persona hominis habitare. Qui igitur ita sapit, docet, credit, aut predicat; anathema sit. Rursum haereticus:

Ita & amicum, vterque humanum & immortalem constitutum, & Jesus partem primi accipiens, & per resurrectionem & immortalitatem constitutum, sic & nobis eundem istorum per resurrectionem praebet communionem. Ideo autem ante resurrectionem ex mortuis intererat quidem Petrus, ut sui enim vocibus scilicet diceret; & in magna trepidatione per tempus passionis constitutus esset; & in magna trepidatione per tempus passionis constitutus esset; & in magna trepidatione per tempus passionis constitutus esset.

In scripto vicesimo capitulo eadem reperti videntur, quae scripta in quarto iam dicta sunt, quod aut passionem ita infirmus fuerit Christus, ut in magna trepidatione passionis tempore constitutus esset, ut in magna trepidatione passionis tempore constitutus esset, ut in magna trepidatione passionis tempore constitutus esset.

In igitur & his scriptis omnino habere nos docet Christi fides, ut sanctum Spiritum habentem illum, qui sensa Christi accepit, veritate adimpleat, praedicatum eius praestans ad omnia, quae quidem erant: sicut & in praecedentibus demonstravimus, quod ad ipse quidem in eorum ad certamina, quae contra diabolum erant, ducit; multum autem & illis & scientiam, & vim verum, quae agenda erant, accipiat; & illius particeps factus, non solum miracula faciat, sed etiam quomodo vi oportet miracula, sicut subditur, ut notam quidem faceret gentibus petentem, patretur autem labor artium infirmitates, & sic ad effectum suam voluntatem ducit, & infirmitatem inde, & immaculata ostendit sine reparatione peccatorum, sine custodia meliorum, sine etiam peccatum ad melius profectus, inlectatur ita Vigiliis, addens:

In scripto duodecimo capitulo eadem, quae in septimo capitulo videntur exponi, ascendendo Dominum nostrum Iesum Christum per habitationem S. Spiritus ad omnia infirmationem, & per tempora ad perfectionem perfectionis eius auxilio peruenisse. Si quis igitur non sic dicit, ut perfectum esse videns, sed tamquam parum hominem voluisse sancti Spiritus integritatem fuisse aditum, sicut dicit, aut predicat; anathema sit. Addit idem haereticus:

Quomodo igitur sequentiam habet, eo quod homo factus est Deus, ipsam hominem Deum Verbum esse dicere: Si enim homo est Deus Verbum, ut ipse dicit: omnimodo de homine dicitur ea, quae de Deo Verbo Evangelistae h. dicit. Quod autem dicit? In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, iste erat in principio apud Deum: omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil, quod factum est. Ergo si homo est Deus Verbum, decimo de ipso: in principio erat homo, & homo erat apud Deum, & Deus erat homo in principio apud Deum: omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil, quod factum est. Si enim homo est Deus Verbum, sicut dicit, commentum omnia ipsi, quae de Deo Verbo dicit Evangelistae.

In scripto decimotercio capitulo negari videtur Deum Verbum hominem factum, & rursus hominem Verbum Deum esse, ut per hoc indicatum (sicut superius dictum est) dualitas personarum. Si quis igitur ita sapit, docet, credit, aut predicat: & non potius nomen in Domino Deo Iesuo Christo incommutabiliter atque indubie differentia naturarum, sicut una persona, sine subsistentia eius esse videtur, ut & Deum Verbum sine illa divina natura sua con-

vertibilitate homo esse, & assumpta humanitas propter singularitatem personae incommutabiliter Deum esse creator: anathema sit. addit Theodorus:

Hoc quidem quid est: Ad Patrem meum & Patrem vestrum, & Deum meum & Deum vestrum? Nemo sic demens est, ut alij cuidam convenire deceret, nisi templo Dei Verbi assumpto pro nostra salute homini: qui est mortuus, & resurrexit, & ascensurus esset in caelos. Et patrem sibi ascribit cum discipulis suis Deum, & ipse gratis adoptionem meritis: & Deum suum appellat, quia cum ceteris hominibus similiter vi esset, acceptus. Unde propter communitatem quidem naturae; Patrem meum & Patrem vestrum dicit Deum meum & Deum vestrum. Divisi autem iterum suam personam ipsi principum gratia significans, propter quam ad Deum Verbum conatione in loco veri Filij ab omnibus honoratur hominibus.

In scripto quarto decimo capitulo per hoc, quod legitur in Evangelio: Ascendo ad Patrem meum & Patrem vestrum, Deum meum & Deum vestrum: ita intelligitur, quod Iesus Christus Dominus & Deus noster, sicut ceteri homines; gratiam adoptionis, ut Filius Dei diceretur, accepit, & quasi per conationem ad Deum Verbum in loco veri Filij ab omnibus adoratur. Quod si quis ita sapit, docet, credit, aut predicat; & non magis verum Iesum Christum Filium Dei & Dominum nostrum in duabus inconfusis, & inseparabilibus intelligit & credit esse naturis: anathema sit. Item haereticus:

Hic quod dictum est, Accipite, pro Accipietis, dicit. Si enim cum infusisset, Spiritum desisset (quod valde quidem stulte existimaverunt) superfluum erat dicere postea his, & maxime tempore ascensus in caelos, non separari ab Hierosolym, sed expectarent promissionem Spiritus, & in frequentibus: Sed accipietis virtutem, superveniente Spiritu sancto in vos. Adventum autem ipsum sancti Spiritus super discipulos Lucas factum esse dicit quinquagesimo die resurrectionis, post ascensum. Et illud tamen animadvertendum est; quod si ab infusato susceperunt Spiritum, non diceret, Accipite, sed, Quoniam accepistis, hoc enim, quod dictum est, Accipite, his convenit, qui nondum acceptaverant.

In scripto decimo quinto capitulo dicitur, quia infusisti Dominus noster Iesus Christus & post resurrectionem suam in facies discipulorum suorum non dedit eis Spiritum sanctum, sed dandum significaverit: ut per hoc aut veritas ipsa (quod absit) potest esse mentita; aut tamquam parum hominem illo stato non habuisse, quod daret, aut dare minime potuisse. Si quis igitur haec ita sapit, docet, aut predicat; anathema sit, pergit impius.

Dicit ad Thomam: Insuper digitum tuum huc, & vide manus meas; & porrige manum tuam, & mitte in latus meum, & non li esse incredulus, sed fidelis. Quoniam, dicit, non crederis, & tantum solum sufficere tibi ad credendum putas (hec enim dicens non me latuisse) range manu, & cape experimentum, & discere credere & non disfidere. Thomas quidem cum sic credidisset: Dominus meus & Deus meus, dicit: Non ipsum Dominum & Deum dicens. Non enim resurrectionis scientia docebat etiam Deum esse eum, qui resurrexit: sed quasi pro miraculo facti Deum collaudat.

In scripto decimo sexto capitulo de illo loco Evangelij s. vbi Thomas Apostolus palam fixit clavorem dixit: Dominus meus & Deus meus: asseruit, quod Thomas Apostolus non ipsum Iesum Christum Dominum Deumque, confessus sit, & quia resurrectionis scientiam non doceret, vel quia Deus esset, qui resurrexit, sed quia magis pro miraculo facti Thomas Apostolus Deum laudaverit. Si quis igitur haec ita sapit, docet, credit, aut predicat, & non potius Thoma confessione & verum Deum esse Iesum Christum, & in vera carne eum resurrexisse declaratum credit; anathema sit. Rursum Theodorus:

Ille autem dicit & oportere penitentiam agere eos pro crucis iniquitate, & agnoscentes Salvatore & auctorem bonorum omnium Iesum Christum, quoniam propter ista peruenit & assumptus est, de divina natura in ipsum fidem suscipere, & eius discipulo fieri, ante omnia autem ad baptismum accedentes, quod ipse tradidit nobis praeformationem quidem haberi operationis futurorum, in nomine autem celebrandum Patris & Filij & Spiritus sancti, hoc enim, quod est, ut baptizetur unguis in nomine Iesu Christi: non hoc dicit, ut vocatum, quae in nomine Patri

XXCV.
CAP. XIV.
HAERET.

XXCVI.
VIGILIA
PAPA.
c. 1047. 20.

XXCVII.
CAP. XV.
HAERET.
d. 1107. 1.

XXCVIII.
VIGILIA
PAPA.
c. 1048. 20.

XXCIX.
CAP. XVI.
HAERET.

XC.
VIGILIA
PAPA.
f. 107. 20.

XCI.
CAP. XVII.
HAERET.
g. 1107. 2.

& filij, & Spiritus sancti est, relinquente, Iesum Christum in baptisimo vocant, sed quale hoc est, quod in Moyse baptizati sunt in nube & in mari, ut dicitur, quia sub nube & mari & gurgitibus separati sunt, liberati a coram feruente, ut Moyse leges attendunt: tale hoc est, ut iam ad baptismum accessissent tantquam Saluatorem, & omnium honorum auctorem & delectorem veritatis, ab ipso recipere cultore honorum & dolore veritatis viderentur, sicut omnibus hominibus quancumque sedam sequentibus enuctudum est, ab ipso legitime iunior vocati, ut Platonia, Episcopi, Manichaei, & Marcionista, & quidem tales dicuntur: eodem enim modo & nos nominati Christiani iudicauerunt Apostoli, tanquam per hoc certum facientes, quod ipsum dominum operari attuleret, & quod ab ipso datus est, suscipere baptismum in ipso quidem primo constitutum, quo & primo baptizatus est, ab ipso autem & ueteri traditum, ut secundum praefinitionem futerem celebraretur.

XCH.
VIGILII
PAPA.
CAP. 27.

In scripturis de iustis scriptis capitulo ex verbi beati Petri, quibus in illis Apostolorum dicitur: Baptizetur tuus quisque vestrum in nomine Iesu Christi, hoc asseritur: quia in eam uocatione, qua in nomine Patris & Filij & Spiritus sancti fit, non contentus & Christus, & quod dicit Petrus Apostolus, debere eos in Christi nomine baptizari, ut secundum hanc intelligentiam appareat interduca quaternitas. Adicitur etiam in eodem capitulo, quia sic a Christo Christiani vocentur, quemadmodum dicitur scriptura scilicet & errorum sequaces ab inventorem & malignum suum fontem vocabula, ut a Platone Platonicis, a Marcione Marcionista, & a Manichaeis Manichaei. Si qui haec ita sapit, docet, credit, aut praedicat, anathema sit. Non enim ideo Christiani vocantur & sumus, quia ipsum Dominum nostrum Iesum Christum in baptisimo percipientes inuocamus, ipso non existente, quia in eodem inuocamus corpus eius sumus, his annectitur sequens blasphemiam decima octaua.

XCH.
CAP. XVIIII.
HABET.

Et secundum duas rationes locum imaginis obtinet: qui enim amant quosdam, post mortem eorum sapienter imagines statuunt, hoc sufficiens mortis solatium habere arbitrantur, & eam, qui non videtur, nec praesens est, tanquam in imagine afficiens, putant videre, ita flammas de sepulchro & vigorem plantantes, saltem illi, qui per cineres habent imperatorum imagines, tanquam praesentes & videntes honorare videntur, qui non sunt praesentes, videri & adorari imaginem. Ita autem veritate per illum adimpletur: omnes enim qui cum illo sunt & virtutem sequuntur, & debentur Deo parati reddere, diligunt eum & vultu honorant, & charitate quidem ei, divina natura licet non afficiatur, adimplet in illo, qui ab omnibus videtur, sic omnibus existimantibus, ut ipsi videntibus per illum, & illi semper praesentibus, & honorum vero omnium se attribuant tanquam imaginem imperialis, cum quasi in ipso sit divina natura, & in ipso spectentur. Si enim & Filium esse, qui in habitare dicitur, sed non eo est etiam Pater, & in se ipsa ab illis videri, de ad Filium esse ab omni creditur creatura, & Spiritus autem non abest, videri etiam in loco vultus factus est, & cum eo est semper, qui ascriptus est: & non minus videtur, cum etiam quibuslibet hominibus viderentur, sequentibus cum Filio & Patre esse dicitur: Venerunt enim & ego & Pater, & manserunt apud eum factorem, quod autem & Spiritus huiusmodi hominum inseparabilis est, certum est omnibus.

XCHIV.
VIGILII
PAPA.

In scripturis de iustis scriptis capitulo in inuicibilis DE I imago asseritur esse Christus, tanquam si absentium Principum imago pro eorum calatur honoribus. Quae si qui ita sapit, docet, credit, aut praedicat, anathema sit. addit haereticus:

XCV.
CAP. XIX.
HA. RE.
CAP. 27. 3.
CAP. 28. 1.
CAP. 28. 2.

Hoc enim, quod, hic & Filius meus dilectus, in quo mihi complacui, in baptisimo adoptionem demonstrant, sed non conparationem Iudice adoptionis: quia & ad illud dictum erat: Ego ad dicit, Tu es filius excelsi amicus: & Filio & genui & exultantem adoptionem praecipiam, eo quod dicit, Dilectus & in eo mihi complacui: ostendens propter hoc, & vox Patris sebat adoptionem confirmat, & Filij nominationem per adoptionem secundum gratiam, cum qui vere Filius est, demonstrabat, cum conuincit ad verum & firmam adoptionem ipsum constituit, & Spiritus sanctus in specie columbae descendens permansit super eum, quantum in conuincione ad eum, qui vere Filius est, ex cooperatione tantum in ament adoptionem habere dignitatem. Per omnia autem, in qua primo adoptionem performaretur baptisimo, dico autem

tem Dominum Christum ex Patre & Filio & Spiritu sancto, hoc quid sebat, complebatur.

In scripturis de iustis scriptis capitulo, ubi Evangelium secundum Lucam f. de baptisimo Christi videtur exponi, duo sunt reprehensioes: una, quia dualitas inducitur Filiorum, cum per adoptionem videtur dici Christum Filium DEI: alia, quia in nomine Trinitatis ipse quoque asseritur baptizatus, per quod quantum sine dubitatione monstratur. Si quis igitur hoc ita sapit, docet, credit, aut praedicat, anathema sit, pergit blasphemus Theodorus:

XCVI.
F. L. M. J.
VIGILII
PAPA.

XCVII.
CAP. 27.
HABET.

Ideoque differentiam quidem DEI Verbi & recepti hominum tantum nobis ostendit Psalmus: diuisa vero haec in uno Testamento reperitur: Dominus quidem in se accipiente primordia Psalmi, in quibus saltem cum dicit esse creatura, & eleuatum habere super coelos significat, & ministrari in omni terra. Apostolo autem scripturae, quae de homine dicitur, quod tantum beneficiam meruit, quomodo non manifestum, quod alterum quidem non divina Scriptura dicit eandem esse DEUM Verbum, alterum vero hominem, & multi autem errorum esse ostendit nobis differentiam: nam iste quidem memorat, ille autem memorat haereticus: & iste quidem visitat, alter autem cum visitatione meretur, beatus dicitur: & iste quidem beneficium dicitur non modo minus ab Angelis, aliter autem & per talem nominationem beneficium accipit: & iste quidem gloria & honore coronatur, alter autem coronatur, & pro hoc beatus dicitur: & iste quidem constituit ipsum super omnia opera manuum eius, & omnia subicit sub pedibus eius, alter autem meritis sui dominari eius, quorum ante non habuit potestatem.

XCVIII.
VIGILII
PAPA.

In scripturis de iustis scriptis capitulo, ubi dicitur Psalmus videtur exponi, & natus homo fuit & in altissimum dicitur esse Christus asseritur, & diuisus a Verbo monstratur, & dualitas inducitur personarum. Quae si qui ita sapit, docet, credit, aut praedicat, & non ita in Christo Domino duas naturas indiuisibiliter & inseparabiliter intelligat, ut manente eorundem differentia natura arum, ipse uero atq. idem uerus sit Deus, & uerus homo Filius, anathema sit, sequuntur alia capitula haereticis:

XCIX.
CAP. 28.
HABET.

Sed non volentes ista considerare, uocis omnes trahere ad Dominum tantum esse Christum, ut ea, quae de populo facta sunt, si uult modo intelligeret, & uerum praesentem iudicet, quando ex scripturarum frequentia nihil ad Dominum Christum pertinentem ostendunt uocem.

Tale est, & quod non derelicta est anima eius in inferno, nec caro eius uult corruptionem: Nam Prophecia quidem supra modum ipsum ponit circa populum praesentem, uolens dicere: quantum inter extantibus: eos ab omnibus consensum malis. Quoniam autem hoc uerum & ex ipso rebus incertum accepit in Domino Christo, frequentissime de eo loquens beatus Petrus, uicior uocem ostendens quoniam quid de populo supra modum dicitur est, ex quodam ratione utitur et Prophecia, hoc uerum incertum in ipso uolens accipit uerum in Domino Christo.

C.
VIGILII
PAPA.
CAP. 27.
HABET.

In scripturis de iustis scriptis primo & vigesimo secundo capitulo hoc videtur dici, quod prophetae, quae ex persona Christi loquuntur ait: Non derelinquet animam meam in inferno, nec dabit sanctum tuum videre corruptionem: non de ipso Christo predictum est, sed de populo Israelitico generati: hoc uero uerum ad Christum hanc prophetiam per euentum aptare uoluit. Et ideo qui hoc ita sapit, docet, credit, aut praedicat, anathema sit. Rursum Theodorus:

CI.
VIGILII
CAP. 27.
HABET.

Eandem intellectum habet & illud: Distinxit sibi uelimenta mea, & super uelimentum meum misit sibi ferrem, quod etiam & alius nullatenus conuenit Domino, certum est: neque enim erat Dominus Christi, qui peccatum non fecit, nec inuenit, sed datus in Deum, dicitur: Longe a salute mea uerba delictorum inuenerunt. Sed & ipse Dominus, cum secundum communem dominum legem in passione opprimeretur & Deus meus, Deus meus, quare me dereliquisti, nisi uocem & Apostoli: Distinxit sibi uelimenta, & super uelimentum meum misit ferrem, si cum traxerunt manifeste: quoniam quod supra modum dicitur fuerat prius a David, propter illam et mala, hoc ex operibus euenit in Domino Christo, cum & uelimenta distinxerit, & ferri tran ea subderunt.

CI.
VIGILII
PAPA.

In scripturis de iustis scriptis tertio capitulo exponens quaedam vigesimo primi Psalmi uerba, quibus dicitur: Distinxit sibi uelimenta mea, & super uelimentum meum misit sibi ferrem, negatur

CI.
VIGILII
PAPA.

19. Ipsi Christus Dominus conuenit; sed quod dicitur propter quod... quia per se ipse est, de se dicitur, Euangelium ex euen- tu ad Christum traxit, & dicitur: Quia non poterat dicere... Longe à salute verba delictorum morum. Et ideo qui hoc sapit, docet, credit, aut... non ea, in quibus delictorum uiciniis, ad corpus... quod est Ecclia, que in hoc mundo sine delicto esse non potest... illa autem de diuisione Iustinianorum non... Domini Deo nostro Iesu Christo pre- dicitur, & in ipso oratio esse completa: anathema sit. Post hæc Theodorus:

Foderunt a manu meas & pedes, & omnia perforauerunt... Nam foderunt, ex re. cons- lantini dicitur, qui per Iustinianum seruari, qua in profundo... Dicitur autem omnia ossa mea: totius meae... dicitur: quod quando obtinuerint, numero &... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Dicitur autem sibi uisum me, & super... Considerate enim me, ait... tamquam me omnino malis dedito... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt...

In suprascripto vigesimo quarto capitulo de memorato... Foderunt manus meas & pedes meos, dicitur autem omnia ossa mea: ipsi... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt...

Quoniam illi & petrus suauiter quidem sunt in tempore gaudij... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt...

In suprascripto vigesimo quinto capitulo de eo loca Psalmi... Dederunt in escam meam fenum, & in siti mea potauerunt me aceto... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt...

Sicut igitur per huiusmodi confessionem non Deitatis Na-... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt... Ipsi vero confiterentur, & confecerunt...

aliquid & manus de ipso prater ceteros homines phantasia accepe- re. post resurrectionem autem spiritu perdidit ad scientiam tunc & reuelationis perfectam scientiam susceperunt, ut scirent, quia praeipuum ipsi prater ceteros homines, non aliquo puro honore ad Deum perueniunt, sicut in ceteris hominibus, sed per ueritatem ad Deum Verbum, per quam omni honori ei participes esse possunt in caelo assem- sum.

In suprascripto vigesimo sexto capitulo & agnitionem Deitatis Christi ante resurrectionem eius Petrus habuisse negatur, phantasia vero intelligentia praeter ceteros hominibus accepisse dicitur: & rursus dualitas futuram reductur, dum hominem participem dicit ad Deum Verbum, postquam in caelo ascendit. Qui ergo ita sapit, credit, aut predicat, & non unum eundemque esse intelligit Christum & Dominum nostrum Dei & hominis Filium manente in ipse ueritatem diuinitatis naturam; anathema sit. Sed pergit blasphemus haereticus.

Matthaeus quidem Euangelista post tentationes dicit, quod accedentes Angeli ministrabant ei, scilicet cum eo constituti cooperantes, & omnibus uicibus cum Deo ministrantes, quod iam per certamina ad diabolum ostensus est clerici: sed & quod postea ei aderant Angeli, ex Euangelio e discimus. Et cum resurrexit, in monumentis uisus sunt: per omnia enim ista monstratur dignitas Christi, quod inseparata ei Angeli aderant, & omnibus circa eum ministrabant: sicut enim a peccantibus separantur, sic & per meritum honorati subueniunt. Propter quod bene Dominus ait: Quod manus uidebitis, quod & caelum aperietur omnibus per me, & omnes Angeli semper mecum erunt, nunc quidem descendentes, nunc uero ascendentes, sicut ad domesticum Dei & amicum.

In suprascripto vigesimo septimo capitulo, ubi de Mattheo Euangelista exponitur, quia consummatus tentationibus accesserunt Angeli, ut ministrarent Christo, dicitur: quia sicut & alij per meritum honorato Christo subueniunt Angeli, & quia sic ad Christum in caelo ascenderunt & descenderunt Angeli, tanquam ad amicum & domesticum Dei. Qui ergo hoc ita sapit, docet, credit, aut predicat, & non ut Deo, uero Dei Filio uni eodemque cum assumpta ex uero Virgini perfecta humanitate, Angeli uirgine Creatori & Domino deseruiant atque deseruiant, anathema sit. Sequitur haereticus.

Pius inquietabat Dominus, & certamen habebat ad animae passionem, quam corporis, & meliore animo libidines vinceret, mediante ei Deitate ad perfectionem; unde & Dominus ad hoc maxime institutus uideatur certamen: cupiditate enim pecuniarum non deceptus, & gloria desiderio non tentus, carni quidem praeiuit nihil, nec enim illius erat talibus uincit: animam autem si non recepisset, sed Deitas est, qui ea uinceret, nullatenus eorum, quae facta sunt, ad nos respicit lucrum: quae enim ad conuersationis perfectionem similitudo Deitatis, & anima humana? Etiam uideatur Dominus certamina non ad nos respicere habere lucrum, sed ostentationis crudeliam gratia fuisse, quod si hoc dicere non est possibile (certum etenim est, quod illa propter nos facta sunt, & manus certamen instruit ad animae passionem, minus autem ad carnis) quanto & amplius & magis iniquitate illos contingebat, & magis illa erant, quae & ampliori indigebant medicina, uidelicet, quod & carnem & animam assumentes pro uirgine certabat, mortificans quidem in carne peccatum, & mansuetans eius libidines, & facile capiendas meliori ratione animae faciens, erudiciens autem animam & excitans & suas passionem vincere, & carnis resipiscere libidine: hac autem Deitas inhabitans operabatur, hac inhabitans uidebatur uirgine eorum.

In suprascripto vigesimo octavo capitulo iterum parus homo Christus inducitur, qui ratione animae, corporis dicitur mansuetas fuisse libidines, & erudisse animam, & exercitasse eam, ut passionem suas uinceret, & carnis in se libidines resisteret: quae tamen uirgine, mediante Deitate, operatam fuisse dicit animam: ut secundum hoc iam nec ipsum unum eandemque, Iesum Christum mediator Dei & hominum habeamus, sed carni & animae mediator Deitas uisus uideatur. Qui igitur hoc ita sapit, docet, credit, aut predicat, anathema sit. Iis adiungitur vigesimum nonum capitulum Theodori:

Sed si caro erat (inquit) crucifixa, quomodo Sol radios auertit, & tenebra occupauerunt terram omnem & uirga motus, & petre dirumpuntur, & montes succurrunt? Quid igitur dicant & de

CVIII. VIGILII PAP.

CIX. d. Mat. 4. CAP. XXVII. H. A. R. E. T. e. Luc. 11. Mat. 28. Luc. 16. Luc. 14. Ioan. 19.

gleant.

CX. VICILII PAP.

CXI. CAP. XXIX. H. A. R. E. T.

CXII. VIGILII PAP.

CXIII. CAP. XXX. H. A. R. E. T.

& de

Et de tenebris in Aegypto factis temporibus Moysi non per tres ho-
ras sed per tres dies? quod autem propter alia per Moysen facta mi-
racula? Et quae sunt Naeve, qui Solem flare fecit: qui Sol & in
temporibus Ezechiae Regis & contra naturam terram in eff? Et de
Eli & reliquis, quae mortuam suscitavit? Si enim Verbum Deum
passum demonstrant, quae in cruce facta sunt, & propter hominem
non condescendit facta esse; & quae in temporibus Moysi propter ge-
nerum Abraham non erant, & quae in temporibus Iesu Naevae, & quae
in Ezechiae Regis, quod si illa propter Iudeorum populum mirabili-
ter facta sunt: quin modo non magis, quae in cruce facta sunt propter
Dei Verbi tempus?

CXIV.
VIGILIVS
PAPA.

In supra scripto primo nono capitulo, dum quasi Apollinari,
qui divinum naturam passionibus implebat contradiat, a re-
do transire declinat, & modis ostentibus excidit, ut patris bo-
ni perpendi se putaret in cruce. Et illo qui hoc ita sapit, docet, credit,
aut praedicat: non Christum Deum verum credens, imo nec in-
comprehensibilem Deum, eundem carnem passum esse conficitur, ana-
thema sit pergit haereticus:

CXV.
CAP. XXX.
HERET.
AN. 19.
MAT. 10.

Manifestum est autem, quod vitia convenit: per eam enim
collega natura unam personam secundum unitatem efficiunt.
Sicut enim de vero & multo dicitur a, quod iam non sunt duo,
sed una caro dicamus & non rationaliter secundum unitatem tra-
nsumus, quoniam non sunt duae personae, sed una, sicut naturam
dixerunt: sicut enim ibi non nocet nomen duarum unam dicit car-
nem, & certum est enim secundum quod una dicitur, ita & ibi non
nocet naturam differentia personae unitas. Quando etiam & ma-
turam discernimus, perfectam naturam Dei Verbi dicimus, & per-
fectam personam: nec enim sine persona est, substantiam dicere
perfectam, perfectam autem & hominem naturam, & personam si-
militerrispondo autem ad contritionem respiciamus, unam perso-
nam tunc dicimus.

CXVI.
VIGILIVS
PAPA.

In supra scripto trigesimo capitulo primo exemplo tentat es-
sendi, quomodo una persona Christi possit intelligi, id est, sicut
de vero & de muliere convenit utitur, sic & in Christo
dixerunt naturam quasi unam esse personam: & sequitur perfectam
esse naturam Dei Verbi, & perfectam personam, & perfectam
hominis naturam atque personam similiter: unde apparet, quia
& de exemplo vero & mulieris, ubi duae personae sunt, & de his, quae
separantur, tametsi scelerat non minus, duae autem unidentur unum
Christi persona. Quod quia sapit, docet, credit, aut praedicat, ana-
thema sit, prosequitur impius:

CXVII.
CAP. XXXI.
HERET.

Sed Christum quidem secundum carnem assumptam formam
matris, eam autem, qui eam assumpsit super omnia in mundum
DEUM, intulit tamen hoc secundum contritionem: & ut
per significationem nominum, naturam in manifestam distinctionem
facit. Nemo igitur, neque enim, qui non secundum carnem ex la-
deus est, dicit Deum, nec iterum Deum, qui est in & anima suam
tam carnem ex laudis.

CXVIII.
VIGILIVS
PAPA.

In supra scripto trigesimo primo capitulo, in expositione, quae
de Synbolo neciterum dicitur & octo Patrum facta videtur,
non solum diversis utrumque asseritur, sed & absolute dicendo,
unus enim, qui secundum carnem ex laudis videtur Deitate bo-
nis, & pura sine carne Deum, quasi personam & personam duae pro-
nunciantur esse personae. Si qui ergo haec ita sapit, docet, credit,
aut praedicat, & non sic in uno Christo unitas consistit esse natu-
ram, ut persona sine substantia singularitas agnoscat, anathema
sit adhuc Theodorus:

CXIX.
CAP. XXXII
HERET.

Isam eam dicit a Nazareth, quem vixit DEVS Spiritu
sancto & veritate, qui autem Dei Spiritu unitus est, omnino ali-
quid inde assumptum. Qui autem sciret dicit de Spiritu aliquid
assumptum esse divinitatem naturam? nec non & participationem: partici-
per enim eum dicitur vocat, qui & ipsi unitus sunt: qui autem vi-
lli sunt, & in hoc participes eum in se facti, non aliter unitatem
communicare dicuntur, nisi ei, qui assumptus est: hoc ipsum au-
tem demonstratur, quod mercedem istam accepit: pro hoc enim
(impit) quod dilexisti iustitiam & odisti iniquitatem, pro his
praecipuas vultum mercedis.

CXX.
VIGILIVS
PAPA.
CAP. 10.

In supra scripto trigesimo secundo capitulo in commento episto-
lae ad Hebraeos adhibetur illud Petri, ubi dicitur ex. Isam a Nazareth,
quem vixit Deum Spiritu sancto & veritate, & veritate: Qui
autem Dei Spiritu unitus est, omnino aliquid inde assumptum, &
adhibet: Quia & sciret sciret dicit de Spiritu aliquid assumptum esse di-
vinitatem naturam: per quae verba per uerbum Christum inducitur, qui
unitatem Spiritu sancti participat factus sit divina natura, sunt &

ali: & mercedem in se habent, quia dilexisti iustitiam & odisti
iniquitatem, per quam mercedem vultum. Qui ergo ita sapit,
docet, credit, aut praedicat, anathema sit, pergit veteris hae-
reticus:

Rabbi, tu es Filius Dei, tu es Rex Israel: hoc est, tu es ille, qui de
longe praedicatus es Christus: hoc enim scilicet de Christo sic ab eis fi-
cut doctissimo constituto prae omni Deo.

Certum quidem est, ipse erat Filius Dei, non secundum Deitatem
dicens divinam, sed secundum quod domesticus Deo erat, per
quod filius Dei, qui per unitatem domesticus Deo constituitur hominis in-
terim vocabatur.

In supra scripto trigesimo tertio & trigesimo quarto capita-
lu de interpretatione Evangelii secundum Iohannem adhibetur
verba Nathanaeli dicentis Dominus dicit: Tu es Filius Dei, tu
es Rex Israel. & inferior dicitur esse Christus tamquam domesti-
cus Deo, ut non ipse Christus sit Deus, sed paterquam alii homines
sunt domesticus Deo, & dicitur, quia sicut alii sancti homines filii
Dei dicuntur, sic & Christus per familiaritatem, quam ad De-
um habet, a Nathanael, cum quo loquebatur, Deus sit nomi-
natus. Quae quia sapit, docet, credit, aut praedicat, & non eun-
dem Christum verum Deum & verum hominem consistit, nam
in utraque natura perfectum, anathema sit. Rursus ex Theo-
doro:

Quando enim dicit Deus Filius, qui factus est ex semine David
secundum carnem, non Deum dicit Verbum, sed assumptam ser-
vatum: nec enim Deus secundum carnem, nec Deus ex semine fa-
ctus est David, sed hominis pro nobis homo, quem Filium beatus A-
postolus manifeste vocat.

In supra scripto capitulo trigesimo quinto, cum expositor
locum Apostoli de epistola ad Romanos, ubi dicitur, Deus Filius
qui factus est ex semine David secundum carnem, nota ser-
vatum de promittit, dicens, quod hoc Filium beatus A-
postolus dicitur esse secundum carnem, non Deum Verbum dicit,
sed sumptum pro nobis hominem, quem Filium beatus A-
postolus manifeste vocat, quae verba ostendunt naturam (sicut dicitur
est) hominem praedicari. Qui ergo ita sapit, docet, credit, aut
praedicat, & non eundem, qui ex semine David secundum car-
nem natus est, iuxta David & Petri Apostoli vocem, pergit im-
pius: Quod quia sapit, docet, credit, aut praedicat, anathema
sit.

Beatus alter factus est pro altero non iam patrem Adam mutabi-
li & peccati circumfusus, sed Christi, qui omnino inculpabilis per-
fessionem factus est.

In supra scripto trigesimo sexto capitulo, ubi ad baptizandum di-
citur, quia veritas alter factus est ex altero non iam patrem Adam mu-
tabili & peccati circumfusus, sed Christi, qui omnino inculpabilis
perfectionem factus est, quibus verba Christi ante refertur
dixerunt, quod ab ipso vult videri sine culpabilis. Qui ergo haec
sapit, docet, credit, aut praedicat, anathema sit adhuc Theodorus
haereticus:

Ut multum quidem, tu faceret diligenter, omnia autem
illius propria faceret, & toleraret per omnes conductus passionis,
per quos eum secundum suam unitatem perfectum fecit, nec a
mortalis secundum suam naturam legem recedens, sed sua presentia
& operatione & gratia liberam eum quidem de morte & malis,
quae inde sunt, sed tamen eum de morte, & ad meliorem formam per-
ducunt.

In supra scripto trigesimo septimo capitulo dicitur, quia Chri-
sto in passionibus & morte DEVS Verbum presentia & opera-
tione & ad gratiam affertur: quod si ita est, tamquam alteri pre-
sens gratiam & operationem impendisse videtur. Qui ergo haec
sapit, docet, credit, aut praedicat, & non ipsum DEVM
Verbum servatum impassibilitate divinitatis sua in carne anima ra-
tionali & intellectuali unita, quam pater ab ipso conceptum re-
miserit ex Virgine, omnia, quae de passione eius scripta sunt, volun-
tate impassibilitatis, anathema sit, subdit praeterea blasphemus
impositor:

Deinde ostendens, cuius gratia passus est, diminutionem inferi,
quatenus circa Deum pro omnium peccatis mortem: quia divina
natura ita volente, separata illa, ipse pro se, pro omnium unitate
gustavit mortem: & ostendens, quod Dicitur separata quidem erat,
ab illa, qui passus est secundum mortem experientiam, quia nec possi-
bile erat illam mortem experientiam accipere, non tamen illa, qui
passus est, adhuc tamen sensum diligenter.

CXXI.
CAPIT.
XXXII.
HERET.
CAP.
XXXIII.
HERET.
CXXII.
VIGILIVS
PAPA.
d. 10.

CXXIII.
CAP. XXXI.
HERET.

CXXIV.
VIGILIVS
PAPA.
C. 10.

CXXV.
CAP. XXXII.
HERET.
CXXVI.
VIGILIVS
PAPA.

CXXVII.
CAP.
XXXIII.
HERET.

CXXVIII.
VIGILIVS
PAPA.

CXXIX.
CAPIT.
XXXIV.
HERET.

In supra-

In scriptis trigesimo octavo capitulo & salutarium testimonium...

In scriptis trigesimo octavo capitulo rursus illud, quod beatus...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: Cum ergo...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: Gratia filius...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: Quia per gratiam...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: In scriptis...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: Quia per gratiam...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: Quia per gratiam...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: Quia per gratiam...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: Quia per gratiam...

finem, & in dextera sua sedere fecit, & nobis ad eum donavit...

In scriptis trigesimo octavo capitulo, exponendo verba...

Cum ergo interrogent, homini genitrix ne, aut Dei genitrix...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: Cum ergo interrogent...

Gratia filius, qui ex Maria est homo, natura autem Deus...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: Quia per gratiam...

Quando erit questio de natiuitatibus secundum naturam...

In scriptis trigesimo octavo capitulo dicitur: ut Mariae...

Ergo nam cessabunt alii impudente pagna, desistent autem...

CXL. VIGILIIVS PAPA. d. l. Cor. 13.

CXLI. CAP. XLIV. HERET.

CXLII. VIGILIIVS PAPA.

CXLIII. CAP. XLV. HERET.

CXLIV. VIGILIIVS PAPA.

CXLV. CAP. XLVI. HERET.

CXLVI. VIGILIIVS PAPA.

CXLVII. CAP. XLVII. HERET.

cl. Tim. 2.

CXLVIII VIGILII PAP. CXLIX. CAP. XLVIII. HÆRET. CL. VIGILII PAP. CL. CAP. XLIX. HÆRET. CLII. VIGILII PAP. CLIII. CAP. XL. HÆRET. CLIV. VIGILII PAP. CLV. CAP. LI. HÆRET. CLVI. VIGILII PAP. CLVII. CAP. LI. HÆRET. CAP. LIII. HÆRET.

Deitate sola filiationem possidente. ita vero damnata ista Vigilius: In superscripto quadragesimo septimo capitulo id, quod dicit Apostolus, qui multos filios ad gloriam adduxerat, exponendo dicitur, quod assumptum hanc ceteri connumeret sanctus Apostolus, eo quod similitur gratiam filiationis acceperit, sicut deitate naturalem filiationem possidente, que quidem verba (sicut superius dictum est) duas introducant filios, id est, unum per gratiam, alterum per naturam. Quod qui ita sapit, docet, credit, aut predicat, anathema sit. Sed blasphemare non cessans hæreticus addit: Sed ad hoc dicunt, quod Iesu nomen Salvatorem significat: Salvator autem si dicitur, quomodo ille homo dicitur? obicit quod Iesus dicitur etiam filius Naue: & quod mirandum est, quia non sit vocatus sortitio in generatione, sed transfusionatus à Moyse: certum autem est, quod non hoc imponere homini patiebatur, si dominum naturam omnimode significabat, at damnata ista Vigilius, dicens: In superscripto quadragesimo octavo capitulo de nomine Iesu, sed etiam secundam rationem filiationis communicans ceteris participans filiationis communicat: quoniam gratia & ipse participans filiationis, non naturam aliter ex parte naturæ, habent in hoc ad ceteros excellentiam, qui vivit et in ipso filiationem participat, quod si firmam ipsius dei donat participationem, excicita Vigilius, dicens: In superscripto quadragesimo nono capitulo dicitur, quia Christus per gratiam participans filiationem, habent tamen ad ceteros excellentiam, quod si firmam ipsius dei donat fuerit participatio. Quod qui ita sapit, docet, credit, aut predicat, & non magis DEVS Verbum cum assumpta carne unum atque idem Dominus Iesus Christus & verus Filius Dei, & idem ipse verus Filius hominum intelligitur & creditur, anathema sit. Pergit hæreticus. Hæc Iesus similiter omnibus hominibus nihil differens connumerat hinc hominibus, quoniam quodammodo ipsi gratiam dedit: Gratia enim data naturam non mutat. Sed post mortem destructionem donavit ei DEVS nomen super omne nomen, contra hæc Vigilius, dicens: In superscripto quadragesimo capitulo dicitur, quod homo Iesus nihil differat ab omnibus connumerabilibus hominibus, nisi quod ei gratiam dedit: Quia verba Dominum nostrum IESUM CHRISTUM velut unum de multis hominibus faciunt assimilari, qui non Deitate sua excellit intelligitur, sed gratia dicitur amplius, quam ceteri homines afferatur adeptus. Quod si qui ita sapit, docet, credit, aut predicat, anathema sit. Rursum impius: Sed nec fratres, qui consilium mihi matris sunt filii, dicunt mihi: Non separato hominem & Deum, sed unum eundemque dico hominem, dicens, Concreta anima mihi dico Deum. Si dicam, connumeratorem Deo, dico: Quomodo homo & Deus unum sunt? nunquid una natura hominis & Dei, Dominus & servus, factus & factura? Homo homini consubstantialis est, Deus autem Deo consubstantialis est: Quomodo igitur homo & Deus unum per naturam esse potest, qui subsistat, & qui subsistat? qui ante factus, & qui ex Maria apparuit? At audi Vigilius: In superscripto quadragesimo primo capitulo negatur, quod unum idemque dicitur Deus & homo, dicens: Quomodo homo & Deus unum per naturam esse potest? qui subsistat, & qui subsistat? qui ante factus, & qui ex Maria apparuit? Quia verba duas introducant in Christo personas. Si qui igitur ita sapit, docet, credit, aut predicat, anathema sit. Addit insuper execrandus hæreticus: Bene intulit: Namque ego homo a factus: ne dicat, nihil mirandum si hoc potest, cum sit homo accipiens à Deo, quantum & ego cum hoc sum, accipio obediens, simul habent rubendam potestatem propter datam indulgentiam. Quæ propter & nec in verum est, ut te accepta ista à Deo

potestate, verba sola inveniunt adhibere possunt, nec enim tantquam Filii Dei & ante unum factum creaturam existunt, & Creatori eorum, que sunt, accessit Centurio, sed contra ista omnia ista Vigilius: In superscripto quadragesimo secundo & quadragesimo tertio capitulo dicitur: quia Christus dicitur Centurio, nihil mirandum esse si hoc potest, cum sit homo, accipiens à Deo: quoniam & ego cum hoc sum, accipio obediens, simul habens inveniendi potestatem propter datam indulgentiam. Et quantum ex eo quod sequitur, Centurionem non tantquam Filium Dei adificat, qui unum factum condiderit creatorum; videtur quidem esse confiteri eum esse Filium Dei, & creator a ratione officium: Tamen quia nec de Centurionum intellectu bene existimant, cum Dominus fidem non laudaret dicendo, Non inveni tantum fidem in Israel, nisi sciret eum intellexisse, quia Deus est: & ex hoc & superioribus capitulis & aliis dictis tam non per voluntatem subsistentia, sed per gratiam dicitur Christus esse Filius Dei, & ex eo Christus purus homo dicitur induci, qui pro merito suo acciperet per datam indulgentiam potestatem, si qui ergo hoc ita sapit, docet, credit, aut predicat, anathema sit. Insuper adhuc blasphemus addens: Confessantia & Apostolus dicit: & manifeste in magnum pietatis mysterium, quod manifestatum est in carne, in Spiritu, in Verbo, in Spiritu, dicens ipsum, sine quod ante baptismum cum subtrahatur competere legem custodivit, sine quod etiam post illud gratia conformationem cooperationis Spiritus cum magna complecti sublimitate. At in hæc Vigilius: In superscripto quadragesimo quarto capitulo id, quod Apostolus dicit: Quod manifestatum est in carne, in Spiritu, in Verbo, in Spiritu: Christus in Spiritu esse asseritur, sine quod ante baptismum cum subtrahatur competere legem custodivit, sine quod etiam post illud gratia conformationem cooperationis Spiritum cum magna sublimitate complectitur. Quæ verba quatenus purum hominem Christum in Spiritu esse egisse demonstrant: Si qui ita sapit, docet, credit, aut predicat, & non magis ipsum verum Deum consubstantialem Patri & Spiritu sancto iustificare impio per fidem credit, anathema sit. Verget adhuc blasphemus: Idem hoc dicitur in Iste & de Domino, quod DEVS Verbum factum cum virtute, & secundum præscientiam statim in ipso initio conformationis cohabitavit bene voluit, & unum eum sibi esse voluit, magis quoniam amantem præstabat ei gratiam, respice gratia, que in eum est & omnes homines dividenda, unde & ita bona voluntatem integram ei custodivit. Non enim hoc dicitur, quod ille homo voluntatem habebat nullam; sed quod volebat quidem bonum, magis autem ei voluntatem plurimum aderat & boni desiderium, & contra ergo dicitur, conferatur, vero à divina gratia illi voluntas integra ab initio, deo quibus erit subtrahere sit, qui & ad confirmandum eum in eam illi cooperationem habitatione sua præstabit pro omnium nostrum salute: vnde nec inoffensum dicit aliquis esse, quod præter omnes per accipionem aliquod datum est illi homini, qui à Domino assumptus est, in prophetis. Sed contra hæc Vigilius: In superscripto quadragesimo quinto capitulo dicitur, quia DEVS Verbum secundum præscientiam factus hominem Christi virtutem, initio conformationis statim in habitare in ipso bene voluit, & unum eum sibi esse voluit, magis quoniam amantem ei præstabat gratiam, ex quibus verba, & ex aliis, que sequuntur, sine eadem inducantur esse personam, & qui Filius Dei in Filio hominis per affectum & gratiam, & relationem habere videtur. Si qui ergo hoc ita sapit, docet, credit, aut predicat, & non rursus eundemque Christum in dubium perfectum & in dubium inconfusumque agnoscat & credit naturam, anathema sit. Addit vero adhuc impius: Non rationalis quidem primum est discretio bonorum & malorum: cum vero non sint contraria, non erit ei impossibile aliquid discernere, primum igitur in his, que creatæ sunt, magis contrarietatem fecit, sed hæc expendens Vigilius, ait: In superscripto quadragesimo sexto capitulo dicitur, rationalis propriam esse discretionem bonorum & malorum, & post pauca sequitur: Primum igitur in his, que creatæ sunt, magis contrarietatem fecit. Quia verba si ea intentione dicantur, ut mali natura, sunt & boni, introducantur anathema sit. Sed rursus hæreticus: Quoniam

CLVIII VIGILII PAP. CLIX. CAP. LI. HÆRET. CLX. VIGILII PAP. CLXI. CAP. LI. HÆRET. CLXII. VIGILII PAP. CLXIII. CAP. LI. HÆRET. CLXIV. VIGILII PAP.

Quoniam autem non abstinuit Adam, dicitur quod...

In scriptis quinquagesimo septimo capitulo dicitur...

Non igitur mortem morte & propter indicium suum...

In scriptis quinquagesimo octavo capitulo dicitur...

Neque est autem omnia simul rationabilis...

In scriptis quinquagesimo nono capitulo dicitur...

Nam sicut quidem, quod peccabant omnimodo...

morum illorum horum possessionis scire magnitudinem...

In scriptis quinquagesimo capitulo dicitur, quia...

Hic igitur competenter, & per Orthodoxa fidei...

Neque est autem omnia simul rationabilis...

Nam sicut quidem, quod peccabant omnimodo...

CLXXII. VIGILIE PAP. 14.

dimittens

CLXXIII. DE TRID. CAP. AC PRIMVM DE TYBO BORO MOPSVERT.

CLXXIV.

has verba profectum, sed celant valde, nimirum praedice-
 fari.
 Graue est enim in solitare defuncti, vel si leui fuerint, medan-
 illis, qui in Episcopatu hanc vitam depofuerunt. In Iulianum enim
 apparet prudenter velle credere praefecti. Deo scilicet vni-
 cumq; voluntatem, et cognoscere quilibetque quisq; futurum
 fit. beatorum quindam Proclum huius regia civitatis Antistitem
 ita memoratis Iovani Antiocheni Episcopi similiter confilas re-
 fpondisse referunt, dicentem inter alia: Quamvis enim scripti tua
 sanctitati, operire aut Theodorum, aut alios quosdam, qui pri-
 dem defuncti sunt, anathematizati, aut nominatim aliquid feci-
 mentum? Et post pauca: Et illa capitula, quae sub illa sunt,
 repuli, vixisse subditatem non habentia pietatis: neque autem
 de Theodoro neque de alio quovis, qui eorum defuncti sunt, scri-
 psi Deo amantissimi, aut re anathematizati, aut re abdicat-
 Sed neque charissimum Theodorum, qui a nobis directus est,
 ducem talia mandata suscepit. Item ipse B. Prudum in epistola
 ad Maximum diaconum post alia ita dicit: Quomodo igitur per
 litteras dicitur, quia Theodori Mosquensis Episcopi quorundam quo-
 rumdam nomina praeposita sunt capitula ad anathematizand-
 dam, cum illi ad Deum iam migraverint: Et eos, qui iam vitam
 reliquerunt, superfluum est innotari post mortem, quos nec vi-
 det aliquando culpamus. Et post pauca: Post subscriptionem
 auctorem totum, et post abiectionem capitulorum, quae iuxta sunt,
 ignoramus, continens praeparata diaconum Theodorum venire ad
 regium civitatem.

CLXXV.

Pendat ergo pietatis vestrae sapientia singulari, quia Prae-
 ter aditissimum sacerdotum, et non longe a Theodoro Mosquien-
 sium vitam reperit, mala, quae libenter damnaverit, cum esset, se-
 iam tunc profectum est ignorare. Sed neque in sancto ac venerando
 Chalcedonensi Concilio aliquid de sapientia designati Mosquensis
 Theodori Episcopi nomine invenimus flatum vel dictum esse
 contrarium. Eum in relatione, quam eadem veneranda Synodus
 pie memoria Marciano tunc Imperatori transmissit, quam nos
 quoque vestris legibus, dam Orthodoxa professione vnum de sancti-
 trinitate Christum Deum ac Dominum nostrum confitemur
 adhibuit, ad testimonium laudabiliter adduxit, littere an-
 thiocheni Iovani cum Orientali Synodo ad Theodosium tunc pas-
 siva recordationis Principem desinat venerabiliter memorantur,
 quibus Mosquensis Theodori Episcopi persona, ne post mor-
 tem damnari deberet, excusatur.

CLXXVI.

Post hac ampliori cura profectum, si quid in huiusmodi de-
 sanctis, et minus reperitur in vita damnati, etiam san-
 ctis recordationis praedecessores nostri decreverint. Quibus in-
 spectis, agnoscimus, quod hinc caute praudenterque formam
 veneranda praedecessorum nostrorum Sedis Apostolica Praesidium
 constituta nobis aperte ostendit adhiberent. Nam beatissime Pa-
 pa Leo ad Theodorum Episcopum Foroliviensem post alia ita di-
 cit: Non necesse est nos eorum, qui se obdormerunt, merita, aliusque
 decesserunt: cum Dominus Deus noster, iuxta iudicia nequeunt
 comprehendere, quod sacerdotale mysterium implere non
 poterat, sua iustitia reservavit. Item beatus Gelasius Papa in epi-
 stola, quam ad Episcopum Dardaniae de causa Arianis scripsit, post
 alia ita dicit: Qui postquam in collegium recedens praevitatu,
 iure merito ab Apostolica communione secludi, in hac autem
 persistens damnatione defuncti est, absolutionem, quam super-
 stes nec quavis emine, nec meruit, mortuum iam non potest
 impetrare. Si quidem ipsi Apostolo Christi recte delegatum est:
 Quae ligaveritis super terram, et quae solueritis super terram,
 Ceterum iam de eo, quin in divinis est iudicio constitutus, nobis
 fas aliud decreverit non est, praeter id, in quo eum dies superni
 iudicis.

CLXXVII.

Item innotatum beate recordationis Papa Gelasii in Ge-
 lasii Synodali de Miseni Episcopi Cnani absolutione conse-
 lla, hoc eundem edocuit, dicens: Totum quod supra facultat,
 est modulum, divinis iudicis vltimumque: non autem nobis po-
 terunt impurare, cur praevitatum ostentem videntibus re-
 mittamus, quod Ecclesia, Deo largiente, possibile est: nec nos iam
 mortuum veniam prestare deprecantur: quod nobis non esse possi-
 bile, manifestum est, quia cum dictum sit: Quae ligaveritis et
 solueritis super terram, hoc, quod super terram non esse con-
 stat non humanum, sed suum Deum iudicio reservavit: nec audeat Ec-
 clesia sibi vendicare, quod ipse Apostolus constituit non suis
 concessum: quia alia est causa superflua, alia de iudiciorum.

Hanc autem regulam et in sanctorum Iovani Constantinopolitani
 Episcopi, quem Chryssostomum vocant, atque Flaviani eius-
 dem civitatis Episcopi veneranda memoria constat esse serva-
 tam: qui licet violenter exclusi sunt, non tamen pro damnatis suis
 habiti, eo quod semper multatam eorum communionem Roma-
 ni Pontificis servaverunt: nec abscondi ab Ecclesia dei poterant,
 vel poterant, quae sibi innotuisse vntos Apostolica indicavit
 auctoritas.

In Eusebii etiam cognomento Pamphili historia libro septimo
 legitur, Dionysium Alexandria civitatis Episcopum, qui longe
 ante fuerat, de Nepote quondam Episcopo Aegypti ita fecisse:
 Hic enim Nepos Episcopus de mille annis, quibus post primam re-
 surrectionem Sancti cum Christo regnaret, esse, beatus Iva-
 nes Apostolus in Apocalypsi dicit, scripsisse ostendit, in quibus in-
 ducimus intellectum habuisse narratur. Post cuius mortem, cum
 ad Dionysium Alexandria Episcopum pervenisset, quod tunc
 Aegypti ipse libros, quos Nepos reliquerat, vultu magnum alio-
 quod et occultum mysterium se habere repertus, et pergit ad
 eum locum (in Arsenote enim quibusdam ipsam motum sus-
 se refert) scribensque destruxit easdem libros, atque evertit:
 Nepotem vero, qui eos scripsit, praeter hoc maxime, quia iam
 defunctus fuerat, nulla sit agere memoria: Quae si qua latius
 agnosceret vult, in memoratis septimo historia eiusdem Eusebii li-
 bro reperiet.

Quibus omnibus diligenter inspectis, quia licet diversis Patres
 nostri verborum modo, vnum tamen deum intelligentia discre-
 tet, Masas sacerdotum in pace Ecclesiastica defunctorum servare
 re personas idemque regulariter Apostolica Sedes, quae supra
 nos, defuncti constituta: Nulli licere nonne aliquod de mar-
 tuorum iudicare personis: sed in hoc relicto, in quo vnumquam-
 que dies supremum invenit, et specialiter de Theodoro Mosquensi
 nomine, quid sancti Patres nostri disposuerint, superius evadent
 expressum est: eum nostram non autem damnare sententia, sed
 nec ab alio quopiam condemnari concidimus. Abiit tamen, ut
 ac veteranda Chalcedonensi Synodi iudicio constitutum sine ali-
 qua declaratione subscripsit, et beatissimi Papa Leonis epistola
 proinde devotione consensit. Dehinc cum existeret tunc Dis-
 cerni et Aegypti Episcopi, qui eum dicerent sanctum Cyrillum
 anathematizasse, et eundem Theodorum etiam hereticum
 esse: tamen sancti Patres nostri hoc audientes, diligenter sine
 aem Theodoro post hac examinatione discessit, et praesente a
 praesentibus inquisito, nobis aliud ab eo excessu solentur, nisi
 vi statim Nestorium eiusque impia dogmata anathematiza-
 ret atque damnaret, hoc sibi tantummodo sufficere iudican-
 tes: quod ille eorum vniuerso Concilio faciens, Nestorium cum
 dogmatibus suis, vniuersis Patribus audientibus, deo a voce
 damnavit. Ex quo evidenter apparet, quia quicquid sit vel
 fuerit sub iudicet praesentium nomine, quod impy Nestory
 datur, concordare dogmatibus, hoc tunc in illo sancto Concilio
 a viro venerabili Theodoro fuerit sine dubitatione damna-
 tum: et sit valde contrarium et Chalcedonensi Synodi iudicio
 indubitanter inimicum, quodam Nestoriana dogma-
 tibus sub eo: sacerdotum nomine condemnari, qui cum san-
 ctis Patribus eundem impium Nestorium et execrabile eius
 dogmata (sicut diximus) tunc aperte anathematiza-
 runt. Quid enim aliud est, mendacis aut simulantes professio-
 nem velle fidei Patres in sancta Chalcedonensi Synodo residen-
 tes ostendere, quam dicit aliqui ex ea similia lapsisse Nesto-
 rio, quorum iudicia vident Nestorium eiusque dogmata fuisse
 damnata.

Nec illud arbitrandum est, quia sanctae memoriae Cyrilli mi-
 nistrum per duodecim capitulorum eius reprehensionem a viro ven-
 erabili Theodoro (ut patet) in gesta beatissimi Patres nostri
 in sancta

a Martii 11.

CLXXVIII.

CLXXVIII.

CLXXVIII.

CLXXIV

CLXXV

CLXXVI
DE THEO-
DORATI
CAUSA
CAP. II.

CLXXVII

In sancta Synodo Chalcedonensi neglectat: sed aut (si pote-
ret) de proximo gessu conuicta praesentibus habentes) Theodore-
tum non tunc tunc scilicet probauerunt: aut exemplum ipsius sancta
memoria Cyrilli indubitanter esse sequendum, qui post multa
et grauiora se ab Orientalibus apud Episcopum scripserat gesta,
et tempore quo conuicti in concilio non erant, tamquam si acta
non fuissent, quae amore, silentio deliquit: ut impleret vniuersum
illud apostolicum dictum, quo Corinthios scribit, dicens: Qui e-
rit aduersus deum, et ego. Nam et illud sancta Synodus Chal-
cedonensis ostendit, et aduersus est, quia dum doctrinam sancti Cy-
rilli ex epistola eius in eadem Synodo referat, atque recipit me-
moriam Episcopos Theodoros in a deuota mente suscepit, ut da-
ctum, quod, cum ad laudandum beatissimi Papae Leonis epistolam
epistolam referret, etiam si in eam notat, intusque constaret,
pluribus sanctis videtur, illam venerabiliter amplectenda
scilicet, cuius fides facta est suscipiatur errorum. Et ideo nos nec ali-
quid veluti conuicti a Patribus nostris quaerere nunc aut retracta-
re conuicti, et eo, quibus S. Cyrillus reprehensionem nunc placet, aut
aliquid sancta Patrum nostrorum affirmant placuisse, modo omnibus
resistant.

Hac ergo reum veritate perensa, statim utique et decessi-
mus, nihil in inuicem atque obediunt: ut probatissimum in Chal-
cedonensi Synodo viro, huius est, Theodoros Episcopi Cyri, si iuxta
tunc non tunc a quoque fieri, vel praesentibus: sed custodia in o-
mnibus per se non venientia, quae cumque scripta, vel dogmata
eius canonicis non tunc soluta si, eorumque errorum, aut retracta-
re conuicti, et eo, quibus S. Cyrillus reprehensionem nunc placet, aut
aliquid sancta Patrum nostrorum affirmant placuisse, modo omnibus
resistant.

Rosina tamen hoc specialiter dicimus: ut si quis, seruata in-
conuictitate naturae diuinae, non confiteri Verbum carnem
factum, et ex ipsa conceptione de vero Virgine humana natura
substantiam subsistentem, aut unius principia, sed tamquam cum
existens iam hominem facti Deo Verbum, ut per hoc non sancta
Virgo vere Deo genitrix esse credatur, sed verbo tenus appellatur:
anathema sit.

Si qui secundum subsistentiam unitatem naturarum in
Christum factam denegat, sed formam existenti homini tamquam
non naturam inhabitare Deum Verbum, et non ita confiteatur
naturarum secundum subsistentiam unitatem, ut Deum Verbum
cum assumptione carnis una permanserit, permanseritque subsi-
stentia sui personae: anathema sit.

Si qui vices Episcopos et Apostolicos in vero Christo ita di-
cunt, ut etiam naturarum in ipso unitatem distinctionem introdu-
cant: anathema sit.

Si qui verum Iesum Christum verum Dei, et eundem ipsum
verum hominem filium futurorum ignorantiem aut dei vitem
habere habuisse dicit, et tanta scire potuisse, quanta ei Deus
quisque alteri eundem inhabitant, reuelat: anathema sit.

Si qui illud apostolice, quod est in epistola ad Hebraeos dictum,
quod experimento cognoscat obedientiam, et cum clamore ferri
et laqueo prius supplicationeque obtulit ad Deum, qui saluam
illam posset a morte facere: tamquam modo Dicitate Christo de-
putat, qui laboribus virtutis per se factus sit, ut ex hoc duo intro-
ducere Christus dei Filius videtur: et non vnum eundem-
que creditur Christum Dei et hominem filium ex Matre et in dua-
bus naturis inseparabilibus indolisque constitutum atque ado-
randum: anathema sit.

Haec omnium et huiusmodi blasphemias ita ad nos addicimus
atque damnatas: hoc praesenti constitutionis dispositione quam
maxime pronouimus, ne (sicut supra diximus) personis, quae in
pace et communionis vniuersali Ecclesiae quieuerint, sed hoc
damnati a nobis per se si dogmatis occasione aliquid derogetur:
sed nec obsequio dogmatibus in Deserto atque Erythrae, here-
sarchis, vniuersisque eorum sequacibus condemnatis, illis sacerdo-
tibus, qui in pace Catholica Ecclesiae (sicut dictum est) sunt desin-

ti, nulla contumelia generetur, ne inuicem inuicem naturae oc-
casio, unde patris debet sanctorum Patrum ceterentia custodiri.
Hic adhaerere, assertionem istam Vigilii de mortuis non
condemnatibus hanc ita generaliter, ut ponitur, vix recep-
tam. Quis enim aliquid probetur mortuus in pace
Ecclesiae, et tamen absque calumnia constitit eum dam-
natam haereticum aliquam scriptis suis acriter reliquisse
defensam. Et in eo errore perseverantem diem exte-
rum clausisse, simul atque Catholicae Ecclesiae commu-
nicasse: eiusmodi hominem iure damnare post mortem
sancta constituit Ecclesia. Pergit vero Vigilii:

De epistola quoque venerabilis viri Iohannes quondam Edessena
civitatis Episcopi, de qua pariter inquisitis diligenti nihilomi-
nus inuigilamus, quae sumus, si quid de ea praeiudicium
apud Patres nostros horum vel agitur, siue quaesitum, siue
suo iure constitutum. Et quia Graecae linguae (sicut cunctis et maxi-
me pietatis vestre notum est) uerbum ignari: nunc per nostros, qui
eiusdem linguae videntur habere notitiam, gesta sancti vene-
randi Chalcedonensis Concilii in Synodalibus codicibus dili-
gentissime perquirunt, dilucide aperteque reperimus, duobus in
eadem Synodo adhibitis patribus viris venerabilibus haec exami-
natum fuisse negotium, ibique ex Gessu apud Photium Tyri et
Eustachium Beryti Episcopos habitum, hanc, de qua quaeritur,
inter cetera prolata fuisse contra eum ab accusatoribus eius
epistolam: eoque consensu a ipsis disceptatione negotii, a
venerandis Patribus nostris requisitum quid de eiusdem constitu-
endum videretur haec negotio, consenserunt huiusmodi processisse
sententias:

Basilius et Lucianus reuerendissimi Episcopi, et Bonifa-
cius presbyter tenentes locum Sedis Apostolicae (quia Missi Aposto-
lici semper in Syn. M. prius loqui et confirmare soliti sunt) per
Papa Basilius dixerunt: Relectis chartis, agnouimus ex senten-
tia reuerendissimorum Episcoporum, Iohannes reuerendissimum in
noxium approbati. Relecta enim epistola, agnouimus eum Ortho-
doxum. Et ob hoc decernimus, et honorem Episcopatus restitu-
endum, et Ecclesiam, a qua iniuste et absens expulsum est, reparan-
dam. De episcopo igitur sanctissimo Nonno, qui pro eo paulo ante
factus est, existimationem erit venerabilis Episcopi Antiochena Ec-
clesiae, quid oporteat de eorum formari siue statui.

Anatolius reuerendissimus Archiepiscopus Constantinopolis
noue Roma dicit: Deo an. antistimonum Episcoporum et Indi-
cium fides, ac lectio omnium horum, quae sunt subspecta, demon-
strant innociam Iohannes reuerendissimum ab accusatoribus, quae
illatae sunt in eum: Unde omnem in praesenti suspensionem abiecit,
quoniam consensus et subscribit ei, quae nunc de fide sententia da-
ta est a sancto Concilio, et epistola sanctissimi Archiepiscopi Ro-
mae Leonis, et dignum eum iudice Episcopatu, et habere curam,
in qua pridem exstebat Ecclesia.

Maximus reuerendissimus Episcopus Antiochenus dicit: Ex
his, quae modo relecta sunt, constituit manifestum esse, quia ab om-
nibus et illatis reuerendissimum Iohannes innocens est repperit: ex re-
lecto vero scripto epistola, quae probata est ab eo, qui aduersa-
rius eius existit, Orthodoxa est eius declarata dictata. Et cetera
usque ad finem Actiois decimae. Ex quibus omnibus
ille cognoscitur scopus fuisse Vigilii, ut non errasse pro-
baret Apostolicae Sedis Legatos, vel alios, qui interlocu-
ti sunt post illam recitatum epistolam, Iohannes esse Catho-
licum, id se idcirco probare conarum, ne hac ex parte
derogaretur Chalcedonensi Concilio, idem ipse ad fi-
nem huius Constituti testatur, non autem ut eandem,
quae dicerentur ipsi Iohannes epistola, voluerit asseruisse Catho-
lica. Quae vero in eadem sententiam post illa reci-
tata ipse publicat, accipe:

Huiusmodi ita in sancta Chalcedonensi Synodi iudicio dispo-
sitioneque iactantibus, et ita vicariatum Sedis Apostolicae vena-
randorum Praesulum sustinentium et ceterorum Patrum inter-
locutionibus declaratis, euidenter aduertimus, quod ab his, qui
in eadem S. Chalcedonensi Synodo locum beatissimi praecessoris
nostri Papae Leonis tenuisse noscuntur, dictum sit: (Relecta eius
epistola, agnouimus eum esse Catholicum.) et ab Anatolio Con-
stantinopolitano dictum sit: (Lectio omnium, quae sunt subsequen-
ta, demonstrant innociam Iohannes reuerendissimum ab his, quae
in eum accusatores intulerunt.) a Maximo vero Antiochena dictum
sit: (Ex relecto scripto epistola, quod perlatum est ab aduersario

CXXCV.

CXXCVI.
DE IURA EPISCOPI
CAUSA
CAP. III.

Concil.
Chalced.
A. 451. pro-
p. 10.
CXXCVII
DE ACTIS
CONCILII
CHALCEDON.

firmari
CXXCIX

CXXCIX.

CXXC.
IUDICIVM
SYNODI
DE EPISCOPI,
13A.

CXCI. VITIA ADMONITIO AVGTORIS.

... in, Catholica est eius de oratione dicta) quorum interlocutionibus ceteri Episcopi non solum non contradixisse, verum etiam apertissimum noscuntur praebuisse consensum. hanc Vigilius.

Antequam autem veteris progrediamur, hie ad monitionem, leor, putamus, non eo spectare sententiam Patrum Chalcedonenis Concilii suis ipsorum recitatis interlocutionibus, vt voluerint probabile epistolam hanc refertam erroribus recipiendam esse vt Orthodoxam, cum in ea essent complures assertra blasphemie, nequid Vigilium asserere voluisse, sed tantum ex ea esse recepto sum hanc, in quantum nimirum testetur ipse se iam amplecti partem Ecclesie, qua recepta, necesse fuerit eundem probare Catholicum. Quod igitur ex dicta epistola complures viderentur asserere blasphemias, ex quibus idem hanc possit in suspitione adduci Nestorianae heresim: ad hanc actionem perurgendam (licet antea in eadem Actione demonstratum se post pacem in iam plenissime Orthodoxam, atque cum Cyrillo communicasse) vt ibi illis omnibus idem ipse post pacem acceptam redderet omnino liber, Patres sanctissimi eiusdem Chalcedonenis Concilii addiderunt hanc in fine eiusdem Actionis deinceps: *Omnis et venerabilissimi Episcopi actum auctoritate: Omnes eadem dicimus: Nestorian modo anathematizet & Eutychem, & eius dogma modo anathematizet. Iam venerabilissimi Episcopi dixi: Et iam in scripta anathematizet Nestorian, & nunc anathematizet eum decem milia. Quod enim sententiam satisfecisse sit, si fiat decem milia, non constat: Anathema & Nestor, & Eutychem, & vnam discontinuam: & omnem eum, qui non sapit, sicut hoc sancta Synodus anathematizet. hanc ad finem decime Actionis Chalcedonenis Concilii hanc. Quod igitur (vt diximus est) non propter errores, quibus antea fuerat hanc implicitus, in eadem epistola recensitos, Patres dixerunt eam epistolam, vt Catholicam recipendam, sed quod ex illa ipse hanc profiteretur: se pacem inter Ioannem atque Cyrillum in hac consentire, hanc ex parte idem sanctissimi Patres pronunciarunt recipiendam esse: prout declarat his verbis idem Vigilius in seclis, cum ista subiungit:*

CXCII.

Propter illam predicationem fidei, per quam veneranda recordationis Cyrilli Alexandrini Episcopi, & venerabilissimi Ioannis Antiocheni Antistes, atque omnes Orientales Episcopi per Paulum Eusebium cuncti in Episcopum ad concordiam redierunt: quam hanc quoque in eadem epistola laudant, libenter amplectuntur, Orthodoxa est illa Episcopi a Patribus pronuntiata dilatio, illa vero, que in ipsa hanc sacrosanta epistola in inuicem beata recordationis Cyrilli per errorem intelligentia dicta sunt, Patres in sancta Chalcedonenis Synodo epistolam pronunciantes Orthodoxam nullatenus receperunt: quippe que etiam ipse venerabilis Episcopus, in illius capitulorum eius verbis recepta, mutando refertur, sicut interlocutione veneranda memorie Eusebii Nicomedensis Episcopi in eadem sancta Chalcedonenis Synodo residentium euentum declarat: quod ita se habet: (Eusebium Episcopus Nicomedia dixit: Iam quidem ex his, que relecta sunt, innotuit approbata esse beati Cyrilli: in quibus etiam dicens male culpae visum esse beati Cyrillum, & in postrema recte confessum, illa que culpauerat, refutauit: unde & ego anathematizet eum Nestorianum & Eutychem, & in ipsa eorum dogmata, & consentientem his, que a sanctissimis Antiocheno Episcopo scripta sunt, & in hac vnum hanc Synodo, dignum esse episcopatum decerno. Sic vides non alia ex parte probari a Patribus illis hanc epistolam, nisi quantum ad id spectat, quod significauit in postrema eius epistole parte: se in omnibus pactis contentis inter Ioannem atque Cyrillum de vitione Catholica facienda praebuisse contentum: nec aliud quidem sensisse ceteros, qui interlocuti sunt Patres ex eorumdem sententis, quas mox addit, factis aperte demonstrat: pergit enim:

CXCIII.

Nam & venerabilis memoria beatissimi interlocutione hanc idem significat: quod hanc Episcopus de eo, quod sancto Cyrillo capitula eius aliter intelligendo detraxerat, postea professus, quia hanc ad eo explanatu & se intellexit, in continuationem eius deuote conuenerit, & de his, que prius aliter intellexerat, sit conuersus: propterea recipere eum Episcopatum decernit, vt potest

quantum ad professum, nisi fides Orthodoxam existenter, ita dicit: (Qui conuersus, Scriptura diuina suscipit idem: & ad hereticum reuertentes suscipimus, unde praedico reuertendum hanc misericordiam, qua & senex est, vt habeat Episcopatum gradum, Orthodoxam existenter.) Quibus verbis (inquit idem Vigilius) hoc intelligitur: quod si ad hereticum reuertentes suscipimus: quomodo hanc, qui est Orthodoxus, & intellectus capitulorum beati Cyrilli hanc: si aliqui visum est, non ab eo in quo fallit intellectus consensum non suscipimus, cum eum Orthodoxum consensu existere? Neque enim Orthodoxum existere hanc dicit Ioannes Episcopus, nisi ex verbis epistole eius confessionem fidei Orthodoxam comprobaret. Vt autem appareat, quia interlocutione inueniunt Eusebium nos edocuit, que inter alia ita se habent: (In quibus enim dicens male culpae visum esse beati Cyrillum, in postrema recte confessus, illa que culpauerat, refutauit.) Ex quibus verbis euidenter declaratur, in hanc epistola nihil de confessione fidei reprehensum, quam consensu esse laudatam: sed eundem hanc, quod fallente intelligentia de beato Cyrillo male senserat, refutauit. hanc ipse Vigilius: qui ne minus sufficientia esse putaretur ad hanc exsententiam, que ex ipsius epistole extrinseca parte sunt allata, vt potest quod possent in deteriorem partem accipi, que de duobus naturis hanc hanc habet: Non enim quicumque andet dicere, quia vna est natura diuinitatis & humanitatis, sed constantem in tempore, & in eum, qui in hoc habitant, qui est vnus Filius Iesus Christus, que quidem verba ad Nestorianis in eum accipi sensum conueniunt, vt ita in Christo duae ponerentur nature, que duas patres constituerent personas inter se diuisas, sicuti sunt templum, & qui in eo habitant inuicem separatae sunt itaque pararetur hanc euidentem esse in verbis istis sententia cum Nestorianis: ipse Vigilius veluti declarationem verborum illorum ad rectum sensum deducendum asserit, dum docet ex Actis ipsam hanc iam recepisse Episcopatum Concilium, cuius professione de Nestorianismo omnino suspicio tolleretur, ait enim:

CXCII.

Nam idem venerabilis Episcopus hanc ex ipsi Gesta praedictorum, sicut Eusebii & Eustathii sententia continet, apertissime prohibetur habere se & recipere omnia, que in Epistola prima Synodo gestata sunt, & aqua iudicant, que in Nicia sunt constituta, & nullam differentiam arbitrari eum ad alia, & nimis eius sanctitatem se laudasse pronunciat, quod prout hanc se pariter curaret, qui vel suspitione vel alio alio modo in eadem opinionem dicitur: nam & post explanationem duodecim capitulorum B. Cyrilli factam, & intellectum eius fidei, quem S. Cyrillus in ipsi capitulis habuit declaratum, & Orthodoxam eum se cum omnibus Orientalibus Episcopis habuisse, & in commemoratione ipsius vigus ad exitum peruenisse professus est. Ex quo apparet, eundem hanc, & prout, quam duodecim capitula beati Cyrilli intellexerit, & eum in eis suscipere, vnam Christi praedictam naturam, Orthodoxam sensu quod male dictum existimauerat reprobasse: & post explanationem eorum, eundem Orthodoxam sensu, que recte dicebantur, vnam ab alter suscipere.

CXCIII.

Sed & illud indubitante sanctorum Fidelium memoria patet, quod magis in Epistola secunda heretico intellectu Dioscorum cum Eutychem beato Cyrillo & primo Episcopo Concilio constantinensi irrogant, qui etiam sanctum Cyrillum vnam naturam in Domino Deo nostro Iesu Christo per duodecim sua praedicta capitula: & ob hoc aliqui Orientales Episcopi, qui hanc naturam praedicationem noluerunt suscipere, Dioscorum condemnant: inter quos & hanc Episcopum propter hanc, sicuti scilicet fidei eius professionem, qua dicitur naturam, vnam virtutem, vnam personam, quod est vnus Filius Dominus noster Iesus Christus, apertissime confitens, hereticam condemnauit, & Eutychem propter vnam naturam praedictam vnam sicut Catholicam reuocauit, damnans quoque propter duarum naturarum vnam sanctae recordationis Paulani personam: & inuentum est ipse magis Dioscorum Episcopum primam Synodum conari destrueret, qui tam sub excelsa intellectu imagine defendebat, & amplius beatum Cyrillum etiam in actu est laedens Dioscorum, atque Eutychem, quoniam in sui solis intellectu errore vituperant. Nam, cum hanc atque vituperant ad vnum tendentem intellectum, Dioscorum & Eutychem, qui laeduntur, hereticos sicuti laudasse

CXCIII.

operis, atque idcirco sancta Chalcedonensis Synodus dante...

positas peritis respiciendam. Sed quae his addat Vigilius, accipe: Paritate decernimus, ne quisquam epistola beati Cyrilli...

CXCVIII. DE DVO- DICIM CA- PITVLIS CYRILLI.

CXCIC.

CC.

CCL.

Et quia nobis de Executio Proprietate verbi obicitur illud, quod ad sanctos Hieronymum malum a bono non discernitur...

Et ne quis fortis in arbitrio ambiguum, quod praefatus Legatus atque Vicarius Sedis Apostolicae a beatisimo Papa Leone...

Nei perquam ad ordinem et dignitatem Ecclesiasticam pertinet...

Non dubitamus igitur omnium Fidelium sensibus patefa- dam, quae Vicarius beati Leonis Papa loco eius Synodo praesentibus...

CCII.

CCIII.

2. Tim. 3.

CCIII. QUID PRO SYNODO CHALCED. DOM. SIMPLICIUS PAPA.

CCIV. QUID ET GILVVS CONSVLTVM VO- LVS CON- CI. CHALCED.

CCV. QUANTVM ESTEREN- DVM SVN- ODO.

CCVI. PRO CON- GREGAL- CED VIGI- LI ABSEN- TIONEM.

contra dexteram Omnipotentis triumpho redimimus exurgere in-
 titibus extrema certamina: praesertim cum in damnata iam do-
 ctum hereticorum auctum non liceat: & hoc fructu pro
 laboribus debeatur, ut omnia Ecclesiae plenitudo in sua unitate sa-
 luitate secura permaneat, nihilque profus de bene constituto re-
 tractetur: quia post legitimam & diuinitus inspiratam constitu-
 tionem velle confingere, non paruum est animi, sed rebus, dicitur
 Apostolo: Verbo enim contendere nihil vtile est, nisi ad subuer-
 sionem audientium. Nam si humana persuasione semper disce-
 ptare sit liberum, nunquam desse poterunt, qui veritati aude-
 ant resistere. & de mundana sapientia loquuntur confidit.
 Item post pauca: Pie nobis & constanter videndum est, ne dam-
 natam dispensatio admittatur, qua diuinitus definita sunt, eu-
 dantur derogentur. Item in epistola Papa Leobii ad Anatolum
 Constantinopolitanum Episcopum. Vt aucti hoc exhortatio ad
 omnium fratrum positam notitiam pervenire, diligentia vestra cura
 perficiat: quia (quod sepe dicendum est) tota religio Christiana
 turbatur: quicquam de his, quae apud Chalcedonem constituta
 sunt, concellatur: & quae ex divina sunt dispositione compo-
 sita, vlla patiamini nouitate temerari.

Sed & beatissimum praedecessor noster Papa Simplicius ad Ze-
 nonem Augustinum sic inter cetera dicit: Neque aliquis dubium
 rationis & trepidus motus expellet nani aliquid post Chalce-
 donensem Concilium contra definitiones ipsius retractari: quia
 per vniuersum mandum in solubili observatione retinetur, quod a
 sacerdotum vniuersitate est constitutum. Item memoratus Pa-
 pa Simplicius Zenoni Augustino: Nobis ad aures vestrae pietatis
 pernitenti mentibus pendatur accessus, nulla retrahendi de ve-
 teris fidei concedatur: si beatissimum denique magnamen-
 tum caecilliam vniuersae Ecclesiae praesertim a decretis, nunquam
 suum oppugnationibus esse reparare certamina. Item predi-
 ctus Papa Simplicius ad praefatum Zenonem Augustinum: Ha
 Chalcedonensi Synodo constituta, vel qua beata memoria praede-
 cessor meus Leo Apostolica traditione perdocuit, totius aetate re-
 uelabitur: quia nec vlla modo retractari potest, quod illarum
 definitionum scriptum est.

Constat ergo ex praefatis testimonijs Patrum, quam temere
 debeamus pro Apostolica Sede recedere, & pro vniuersali Ec-
 clesiae consideratione cautelam: cuius nos quoque, cautelam dicitur
 memores, in eam, quam tunc dederamus ad Memoratum Constans-
 tinopolitanum Episcopum epistolam, quam tunc praesentibus plu-
 ribus sacerdotibus & glorioso Senatu, Menna sanctae recordatio-
 nis Episcopo vestra clementia offerente, & pietate vestra nobis
 cum eius consensu restituente receptam, quantum ad Trium capi-
 tularum causam pertinet, euacuamus, nullatenus a loci nostri
 atque propositi circumspeltione cessantes, competentem Chalce-
 donensis Synodi reverentiam curamus omnium exhibere, sicut
 ferit eisdem resatur epistola: cuius ad probandam cautelam
 usitaram subiciamus per pauca de pluribus: quibus diligenter in-
 spectis, qualiter apud nos sancta Chalcedonensis Synodus inuiolata
 permaneret atque permaneat, euidenter ostendimus. Siquidem de
 eadem Synodo ut nos ipsa epistola nostra certum est inter cetera
 posuisse, dicentes: Cum apud nos manifesta ratione perlarat,
 quicquamque in contumeliam antea illa Synodi aliquid tentat ag-
 gere, sibi potius nociturum. Item post alia:

Sed si euidenter nobis fuisset offensum in ipsis Gestis potius
 contineri, nullus audeat tanta presumptione auctor exsistere, ut
 aliquid, quod in illud sanctissimum iudicium prodactum est, velut
 dubium iudicaret: cum credendum sit, idos tunc praesentes a pre-
 sentis rei memoria diligenter: etiam praeter scriptum aliqua
 requirere, vel de huius certis potuisse, quod nobis tunc post tanta
 tempora velut ignota causa videatur antiquum, cum & hoc
 de feratur reuerentia Synodorum, ut & hoc, quae minus intelli-
 guntur, eorum cedat auctoritati. Item post alia: Saluo om-
 nino, atque in sua perpetua firmitate duranti, quae in Nicea
 no, Constantinopolitano, Episcopo primo, atque Chalcedonensi
 veneranda constat Concilio definita, & praedecessorum nostrorum
 auctoritate firmata: & cunctis, qui in memoratis sanctis
 Concilijs adhibiti sunt, sine dubitatione damnati, & humili-
 tatem absoluti de quorum ab ista Synodo absolutione decre-
 tum est. Item post alia:

Anathematizentur eorum quoque subdentes, qui quem
 contra praedictam Synodum Chalcedonensem, vel praesentem, vel
 quilibet in hac causa fore a nobis, fore a quibuslibetque gesta

scripta inuenerint, pro aliqua suscipere firmitate: & sancta
 Chalcedonensis Synodus, cuius magna & incomparabilis est fir-
 mitas, perpetua & veneranda, sicut Nicena, Constantinopolita-
 na, atque Episcopi prima habent suam tenent firmitatem. Item
 post alia: Anathematizentur & eorum quoque, quocumque sanctam
 Nicenam, Constantinopolitanam, Episcoporum primam, et
 quae Chalcedonensem sanctissimam Synodum in vna & in iucun-
 data se apostoli consonantes, & ad Apostolica Sede Praesentibus
 roboratis, non & sileto sequuntur, & equaliter veneratur: vel
 quia ea, quae in ipsis sanctis Concilijs, quae praefati sumus, gesta
 sunt, vult quasi praeuilla corrigere, aut vult imperfecta sup-
 plere.

Ecc. venerabilis Imperator, luce clarius demonstratur, hanc
 nos habuisse semper in sanctarum quatuor Synodorum reuerentia
 voluntatem. & quocumque a sanctis Patribus in eisdem con-
 sistentibus definita, vel statuta, sine iudicantur, inuenerint
 permanere. Manentibus ergo omnibus, quae de epistola huius
 personae, eius in sanctorum Patrum & Sedis Apostolicae iustitiam
 intentionibus continentur, illas nolumus omnibusque Catholicis
 equali voluntate suffragari, quod illic sibi sancta Synodus iussit
 posse clamant, dicendo, Nistorum & eius dogmata modo an-
 thematizet: quae anathematizentur Nestorum & Eutychetum ab ista Episcoporum totius terrae iustitiam esse
 Synodi voluntati.

Huicigitur a nobis cum omni vniuersae cautele atque diligentia
 propter seruandam inuolabilem reuerentiam praedictarum Syno-
 dorum & eandem venerabilem constituta dispositio: memores
 scriptum esse, terminos nostrorum nos transgredere non
 debere: Statuimus & decernimus, nulli ad ordines & dignita-
 tes Ecclesiasticae pertinenti licere quicquam contrarium huic, quae
 praesenti aegritudini, vel statuius Constituto, de sepe dicto Tri-
 um capitulari aut conscribere, vel proficere, aut componere, vel do-
 cere aut aliquam post praesentem definitionem mouere viterius
 questionem. Si quid vero de istam Trium capitula contra has,
 quae hic asserimus vel statuumus, nomine cuiusquam ad ordines
 & dignitates Ecclesiasticae pertinenti scilicet dictum, atque con-
 scriptum est, vel fuerit, & a quolibet vbiusquam reperitur: hoc
 modum omnium in auctoritate Sedis Apostolicae, cui per gratiam
 Dei praesidemus, resertamur.

Subscriptio.

A Iohannis Deo & per ipsius gratiam
 Vigilius Episcopus sanctae Ecclesiae Ca-
 tholicae vniuersae Romae huius Constituto
 nostro subscripsit.

Subscriptiones Episcoporum.

- Iohannes Episcopus Ecclesiae Marforum huius Constituto con-
 sentiens, subscripsit.
- Zacharius Episcopus Ecclesiae Syllacena huius Constituto con-
 sentiens, subscripsit.
- Pastor misericordiae Dei Episcopus Ecclesiae Ikonensis Metropoli-
 tani huius Constituto consentiens, subscripsit.
- Vincencius Episcopus Claudio-politani Metropolitani huius
 Constituto consentiens, subscripsit.
- Zacharius Episcopus regatus a fratre Valentino Episcopo Sil-
 na candida, ipso praesente & consentiente & nobis dicente, huius
 Constituto pro ipso subscripsit. Valentinus hic est ille, de quo
 superius egimus: qui missus Vicarius a Vigilio Romano,
 in Porta Romano a Totila Rege Gothorum amputatus
 est manibus, obiitque per alium subscribit.
- Iulianus humilis Episcopus Ecclesiae Cingulana huius Constituto
 consentiens, subscripsit.
- Pavlus humilis gratia Dei Episcopus Ecclesiae Vipsanen in
 huius Constituto, quod beatissimus Papa Vigilius in causa Trium
 capitularum protulit, ad omnia supra scripta consentiens, sub-
 scripsit.
- Procellus Episcopus Napolitana civitatis huius Constituto con-
 sentiens, subscripsit.
- Felicianus gratia Dei Episcopus Zapporena civitatis huius
 Constituto, quod beatissimus Papa Vigilius in causa Trium Ca-
 pitularum protulit, ad omnia supra scripta consentiens, sub-
 scripsit.
- Primasus Dei gratia Episcopus civitatis Admetinae, quae
 etiam in Iunianopolis dicitur Consilij Bitaceni huius Constituto
 consentiens, subscripsit.

CCVII. ITIODO CHALCED. VLT. CON. IVSTIN.

CCVIII. VIGILII PROHIBITIO.

CCIX.

quod sit

quod beatus Papa Vigilius in causa Trinitatis lapsularum protinus
 consensit. *Subscripsi.*
 Stephanus Episcopus Ecclesie Ariminensis huic Constituto con-
 sensit. *Subscripsi.*
 Alexander Episcopus Ecclesie Melitense huic Constituto con-
 sensit. *Subscripsi.*
 Iulianus Episcopus Ecclesie Melitense huic Constituto con-
 sensit. *Subscripsi.*
 Eudoxius Episcopus Ecclesie Nomentane huic Constituto con-
 sensit. *Subscripsi.*
 Valentinus Episcopus Ecclesie Lippinensis huic Constituto con-
 sensit. *Subscripsi.*
 Constantinus Episcopus Ecclesie Numane huic Constituto con-
 sensit. *Subscripsi.*
 Theophrastus Archidiaconus sancte Ecclesie Romanae huic
 Constituto consentit. *Subscripsi.*
 Pelagius miser ante Deo Diaconus sancte Ecclesie Romanae huic
 Constituto consentit. *Subscripsi.*
 Petrus miser ante Deo sancte Ecclesie Romanae Diaconus huic
 Constituto consentit. *Subscripsi.*

CCX.
 Datus proinde Ibi Imperante domino nostro Iustiniano
 Imperatore Augusti anno XXVII. post consulatum Basilij V. C. An-
 n. VII. in Constantinopolitana civitate. habetis Vigili tracta-
 tione. Constituti nomine nuncupatus. Porro eiusmodi Vi-
 gili decretum ante conscriptum. ad Imperatorem pri-
 mum datum. ab eodem ad Synodum missum esse. ex se-
 quenti Collatione facta Synodi Quinte postquam in-
 telligere in qualitate ab ipso Vigilio pro defensione Ibe
 epistolae. ut in interlocutione Episcoporum in Con-
 cilio Chalcedonensi constat.

Agimus igitur de ipsa. que sexta ordine sequitur.
 Collatione. De qua primam monendum. quod dum
 ista quaedam allata ibi reperitur. de impolitura non
 modo docemur in ptectione inducunt. cum videlicet habe-
 tur ibi dictum. Ibam negasse epistolam esse suam. ex
 eo. quod post rationem pacemque factam negaverit se
 quicquam contra Cyrillum esse locutum. Verum cum
 eodem momento pacis inire eam scripserit Ibas episto-
 lam: quod dixit. post vnitatem inclusivae intelligi vo-
 luit. postquam minime probaretur ipsam adversus Cy-
 rillum aliquod protulisse indecens verbum. Sed de
 quod ibidem subditur. eandem epistolam in Synodo
 Chalcedonensi a Patribus fuisse damnatam. ipsa Acta
 scias docent: neutrum enim huiusmodi verum esse. In-
 pectis cum egyptus de Chalcedonensi Concilio sexto to-
 mo. et ipsius Synodi actus spectibus demonstravimus.
 Certe quidem de sancto Gregorio Romano Pontificem
 eandem Acta degravata nesciam esse. dum eadem
 affirmat. item ostendimus. Etenim Ibam eandem episto-
 lam suam esse professam. & Legatus Apostolicae sedis
 inter alios asseruisse. et ea lecta epistola Ibam cognitam
 esse Catholicam quod Catholica pacta convenita inire
 pacis se recipere proficeretur. inter que erat damnatio
 Nestorii et eius errorum. superius diximus.

Porro hae sexta Collatio. quae celebrata ponitur de-
 cimo quarto Kalendas. eo ordine disposita est. ut cum
 in ea actum sit de ipsa causa Ibe (quod est vnum ex tri-
 bus capitulis. primo loco ipsius Ibe epistola recitata sit.
 in sequens contra Ibam epistola Procli in medium allata.
 ex quibus conuinceretur Ibas post pacem Ecclesiae per-
 severasse Nestorianus: postea iudicium de ipso habitum
 Berythi breviter reperitur est. inde vero additum de
 interlocutione Episcoporum. quae in causa Ibe in Chal-
 cedonensi Concilio descriptae reperitur. actumque
 est. ut apparet adversus Vigili Constitutum. licet praer-
 rectoria ipsam non nominaverint: partimque excusa-
 tam. partim vero redargunt. hoc vti potissimum argu-
 mento: In Concilio non vnum vel secundum interlocutionem at-
 tendenda oportet. sed quae communitur ab omnibus. vel ampliori-
 bus deserviant. Ibis subdiciunt. ex Episcoporum etiam in-
 terlocutionibus probari epistolam Ibe esse haereticam.
 & damnatam a Patribus. cum videlicet ipsam Ibam
 coegerunt damnare Nestorium. cui vasa esset eadem e-
 pistola fuisse. Post haec autem telegi illa sunt Acta pri-

mae Synodi Ephesine. & sancti Leonis Papae ad Flavianum
 epistola. atque ex Concilio Chalcedonensi perita
 fidei professio. cui collata epistola Ibe in multis com-
 probata est haeretica. ob idque ab omnibus condemnata.
 dictumque iterum anathema Nestorio. ac Theodoro
 Mopsuesteno. huncque. finem tandem sortita est Col-
 latio sexta.

Sed quomodo hae non contradicant Actis Synodi
 Chalcedonensis. in quibus interlocutione Apostolicae
 sedis legationum & aliorum d. scriptis verbis dictum est. ea
 lecta epistola. Ibam auctorem eius probari esse Catho-
 licum? nam si epistola esse pronuncietur haeretica.
 quomodo auctor ipsius dici poterit probari Catholi-
 cus? De his cum saepe superius dictum sit. dum de eod-
 em Concilio Chalcedonensi est historia recitata. at-
 que eidem nuper ingestum iterum: hic rursus pauca
 erit in memoriam revocandum: nimirum quod in fine
 haberet epistolae. eius auctorem Ibam pacem in Eccle-
 sia inquam esse testari. seque ostendere ex eo laetari. paci-
 que consentire. dum de restituta concordia Deo gratias
 agit: cumque ea conditione transactio illa facta fuerit.
 ut Nestorius atque eius pariter condemnarentur et rotes.
 Synodusque Ephesine prior. & in ea decreta reciperentur:
 plane ex necessaria proveniebat assumptione. ut &
 (quod Catholici esset hominis) Ibas Nestorii condem-
 naret. Synodumque Ephesinam professus sit. Sic igitur
 haud perperam interlocuti sunt Apostolicae sedis Lega-
 ti & alii. cum dixerunt. epistola illa lecta Ibam probatam
 esse Catholicam: & hoc plane fuit. quod interlocutus est
 Eumenius Episcopus. ipsam epistolam in principio appa-
 rare haereticam. in fine vero innocentem esse Catholi-
 cam. Sed de his modo factis. de quibus superius saepe dif-
 fusus actum est.

At non praetermittimus hic Graecorum illorum va-
 scilicet notam facere. nimirum praeter fas usque: sacrum
 corruptis textum Synodali Actorum. dum tandem
 addiderunt (quod dicitur tentant) verba illa ad Chal-
 cedonense Concillium. de quibus sub Hormisda Papa
 sua fuerat altercatum: cum contenderent nonnulli Eu-
 tychianae haereticis suspecti. praesertim vero Scythae mo-
 nachii de quibus superius pluribus actum est. ut in ipsam
 sacrosanctam Synodum Chalcedonensem inferrentur
 verba ista: *Domini nostri Iesu Christi vnum esse de
 sancta Trinitate.* quod cum tunc non obtinissent. quod
 absque additamento Synodus recte consisteret: hic
 modo dum confertur Ibe epistola cum Concilii Chal-
 cedonensis professione. haec recitant Synodi verba:
*Chalcedonensis sancta Synodus in definitione. quam de fide fecit.
 praedicat Deum verumque incarnatum hominem factum esse.
 addideruntque Synodi verbis haec: Quasi Dominus no-
 ster Iesu Christus vnus de sancta Trinitate.* quasi id professi
 fuerit ipsa Synodus Chalcedonensis. quae potius vnam
 dicere maluit personam sanctae Trinitatis. quam v-
 nam de sancta Trinitate. Sed cur id dicendum recusat
 Hormisda ob dolos vitandos haereticorum Eutychia-
 norum. & cur a successoribus ad confutandos Nestoria-
 nos illa sint verba recepta. dictum est de his pluribus suo
 loco superius. iam vero veniamus ad septimam Col-
 lationem.

Rursum enim ad septimum Kalendas Iulij. Mem. qui
 supra Orientales Episcopi ad Synodum convenere. Vbi
 primum Constantinus Quaefflor nomine Imperatoris
 Synodo suggestit. ut singula legerentur. quae Vigilius ad
 duos scripserat. sine cum damnavit Rusticum & Se-
 bastianum Ecclesiae Romanae diaconos. sine cum sus-
 picione pulsatos de Trium capitalium damnatione
 litteras scripserat ad Valentinianum Tomitanum
 in Scythia Ecclesiae Antistitem. necnon ad Aureli-
 anum Episcopum Arelatensem; in eo ex his laborante
 Imperatore. ut posset arguere ipsum Vigilium praevari-
 cationis. quasi ante Titia capitula condemnasset. quae
 postea defendisset. Ad postremum vero recitantur Acta
 Antiochena. quibus docetur. Nestorianos vendican-
 tes sibi ut sunt Theodoretum. alios impetrare siner

CCXIII.
 QUOMODO
 EX EP. STO-
 LA HERETI-
 CA IBAS
 OSTENSUS
 CATHOLI-
 CUS.

CCIV.
 QUAE
 GRÆCIS
 ADDITUM
 AD CONC.
 CHALCE-
 DON.

CCXIV.

CCXV.
 COLLATIO
 SEPTIMA.

CCXVI. OCTAVA ET VIGILIA COLLEGIATIO.

corum cum te unpho duxisset peractis absoluta est Collatio septima.
 Vltima demum Collatio habita legitur quarto Nonas Iulias in qua tenetur est sententia contra Theodorum Mopsuestenum, hanc epistolam, & Theodoretum scriptam a Cyrillo, & Nestorio, & Theodoro.
 Magni Dei & Saluatore nostri Iesu Christo, etc. Ad calcem vero sententiae ad Synodum positae habentur duo decim anathematismi contra Nestorium & Eurychetes haereticos & aduersus Triadica capitula, quae omnia fecerat subscriptio Episcoporum roborauit. Ab Eurychio Episcopo Constantinopolitano primum omnium subscriptum est laetis sententiae, inde ab Apollonate Alexandrino, & Domino Antiocheno; sed cum Episcopus Hierosolymitanus non adisset Eustochias, per legatos subscriptus legitur, sunt omnes numerati centum sexaginta quatuor. Quod autem in eadem sententia de Vigilio Papa sint praedicti, hic recitemus; sic enim se habet:
 Quia contra Vigiliam religiosissimum in hac regna urbe dignum omnibus interesse, qua de Trib. capitulo annotata sunt, & tam in scriptis, quam in scriptis ea sepe conuenerunt: praesentem & consensum in scriptis in Concilio conuenerunt & discipulare vnanimes de his tribus capitulis, et diffinitio communitate ab omnibus nobis praebatur saluata conuenerunt, postquam Imperator (secundum quod inter nos placuit) tempus, quam nos horatu est communitate conuenerunt, et quod faceret deest de omnibus quae fuerunt in fine communitate imponere: Unde necessario petitionis ipsius reuertentiam, scriptis ipsius praesentibus adimplerent enim ipsam esse amplius sanctaliam de his Tribus capitulis reserere, & Dei Ecclesiam conuenerunt, & inferius: Cum autem & a nobis omnibus conuenerunt & in scriptis gloriae ipsius laudis, magis ad ipsam a postquam Imperator, praesentis per se ipsam de ipsa Tribus capitulis sententiam praesentis. Huiusmodi scriptis auditis, apostolice aduersionis in corde habentes, quod vniuersisque pro se rationem reddere Deo, timentes autem & sanctaliam immunitatis, qui vel vniuersum in minimis sanctaliam, quanta magis Imperator etiam in Christianissimum & populos & Ecclesiam tota, & subdicit enim causa, cur ipsi ad ea de Tribus capitulis desinentia perniciosa fuerint, putantes praesentis. In exaltationem sufficere, quod Vigilius Pontifex, vocatus licet tam solemniter, ad Synodum venire recusat.

CCXVII. QUAE RELATA IN INTENTIA DE VIGILIO.

Ex his primam illud considerandum putamus tenuerunt Vigiliam minime coactam fuisse aliquo termino peremptorio ex more praefixo ad Synodum conuenire, neque prohiberetur pro arbitrio de causa in Synodo ventilanda, pendente Synodo, sententiam ferre neque vlla ob id a Synodo censura percipiendam. Illud insuper, quod fecerat Synodus ab ipse assensu Romani Pontificis irrita reddi decreta, Concilii: vtriusque possent Vigilia consensum ad ea, quae ab ipsius de Tribus capitulis sunt desinitio, praecedere; in sententia posterunt, antea a bispo & scriptis & sine scriptis, Triadica damnata esse capitula, tacentes omnino, quid ab ipso per editum Constitutum, & ad eam Synodo, pro defensione Triadica capitulorum deest omni esset, vtriusque quod scirent, non esse cuiusvis Synodi in scriptis laetam sententiam ab ipso Romano Pontifice. Hec, inquam, omnia tacere, vt qui quod statim est non ignorarent, nullius esse roboris, quae contra praesentem etiam Pontificis esset Synodos congregare, & quae ipso contradicente, in eadem fuissent Synodo constituta. Quod igitur fecerit, non esse tantum vitium cuiusvis Synodo quodlibet numero Episcoporum pollenti, vt infringere possit decreta Romani Pontificis: silentio potius agere, quam contrariis aliis verbis, contra vltimos vitium fuisset, nullam penitus de Vigilio Constituto, quo defendebat. Triadica capitula, mentionem habendam esse dixerunt.

CCXVIII. REVERENDI PATRI ARCHIEPISCOPI ALEXANDRINI TALEN. ROM. PON.

Haec ita se habentibus, si ad numeros omnes, quibus coactare debet Synodus, vt oecumenica in Spiritu sancto legitime congregata datur, illam ceteras: rebus sitantibus quas existerent. Ad ea, plane consentientes ipsam non Oecumenice tenent, sed nec priuata Synodi mererentur, vt quae in sententia Romano Pontifice fuerit con-

CCXIX. QUAE IN SYNTACTICA.

gregata, & contra ipsius decreta ab ea parte sententia dicit. At qui modo factum sit, vt eadem postea nomen Synodi obtinere Oecumenice, inferius dicitur summa. Hic modo illud considerandum est, nomen esse illud illam fuerit illud Concilium consecratum, cuius causa fuit indicium, nempe vt Eurychianil haereticus, qui dicebantur Haereticos, reciperent (vt promitteretur) sacrosanctum Chalcedonense Concilium, Tribus illis, quibus offendi debantur, capitulis condemnatis: minime gentium: etenim in errore permissus permanere, vnde ex hac Synodo euident fuerit posteris relictum exemplum, nihil contra fas haereticos concedendum sub se esse conuersionis illorum. Nam quid Leonium Scholasticum, qui his temporibus haec scriberet: a alia (inquit) nobis orator de Iustinianum temporibus dicitur: nam quia Iustinianus, quia videtur Haereticos acclamare Theodoretum & Eurychianil, propter ipsos exferari Synodum, anathematizos subiecit: obuiauit nobis quomodo in illis anathematizos, quomodo? Aut boni falli, et erant, aut mali. Si boni, cur anathematizos? Si mali, cur a Synodo Chalcedonensis solliciti, recepti sunt? Quod si pro tam infirmis multis anathematizos, quod hoc ad Chalcedonense Concilium a vobis probatum, quod hoc, nisi ad hoc respondemus, Iustinianum hoc certo quodam conuicio fecisse. Nam quia videbat (vt dicitur) huiusmodi causa Iustinianum Synodum exferari: per se illam se putabat, vt in anathematizos. Quia Synodum reciperetur, Ideo, deos anathematizos, quos dixit (quamquam minime anathematizos, etos oportuit) vt omnes ad vniuersum reciperent. Hanc igitur ob causam illis anathematizos subiecit. Verum nec si quidem addidit Vigilius, ut in Synodum reciperent, haec Leonius, qui & alia, quae in Orthodoxos illidem Haereticos obtineo, recensebat, vt scilicet, citat ipse iam Ioannes Damascenus.

propterea, & contra ipsius decreta ab ea parte sententia dicit. At qui modo factum sit, vt eadem postea nomen Synodi obtinere Oecumenice, inferius dicitur summa. Hic modo illud considerandum est, nomen esse illud illam fuerit illud Concilium consecratum, cuius causa fuit indicium, nempe vt Eurychianil haereticus, qui dicebantur Haereticos, reciperent (vt promitteretur) sacrosanctum Chalcedonense Concilium, Tribus illis, quibus offendi debantur, capitulis condemnatis: minime gentium: etenim in errore permissus permanere, vnde ex hac Synodo euident fuerit posteris relictum exemplum, nihil contra fas haereticos concedendum sub se esse conuersionis illorum. Nam quid Leonium Scholasticum, qui his temporibus haec scriberet: a alia (inquit) nobis orator de Iustinianum temporibus dicitur: nam quia Iustinianus, quia videtur Haereticos acclamare Theodoretum & Eurychianil, propter ipsos exferari Synodum, anathematizos subiecit: obuiauit nobis quomodo in illis anathematizos, quomodo? Aut boni falli, et erant, aut mali. Si boni, cur anathematizos? Si mali, cur a Synodo Chalcedonensis solliciti, recepti sunt? Quod si pro tam infirmis multis anathematizos, quod hoc ad Chalcedonense Concilium a vobis probatum, quod hoc, nisi ad hoc respondemus, Iustinianum hoc certo quodam conuicio fecisse. Nam quia videbat (vt dicitur) huiusmodi causa Iustinianum Synodum exferari: per se illam se putabat, vt in anathematizos. Quia Synodum reciperetur, Ideo, deos anathematizos, quos dixit (quamquam minime anathematizos, etos oportuit) vt omnes ad vniuersum reciperent. Hanc igitur ob causam illis anathematizos subiecit. Verum nec si quidem addidit Vigilius, ut in Synodum reciperent, haec Leonius, qui & alia, quae in Orthodoxos illidem Haereticos obtineo, recensebat, vt scilicet, citat ipse iam Ioannes Damascenus.

CCXX. VIGILIA CONDEMNATA TRIADICA.

CCXXI. DE VIGILIO.

CCXXII. DE VIGILIO.

CCXXIII. DE VIGILIO.

CCXXIV. DE VIGILIO.

CCXXV. DE VIGILIO.

CCXXVI. DE VIGILIO.

CCXXVII. DE VIGILIO.

CCXXVIII. DE VIGILIO.

CCXXIX. DE VIGILIO.

con-

...ntar edictum, num Vigilio Papae pepercit, qui pro
Tibulo capitulo aduersus Imperatoris promulgatum
ante docteri & contra Synodi sententiam constitutum
ante a se editum vniuersae Ecclesiae notum fecit, minime
quidem. Liqueat enim ex Anastasio, Vigiliam vna cum
eis, qui cum ipso erant, in exilium fuisse deportatam: de
mam veto rogata Narsetis ab exilio omnes pariter reuo
catorum de quorum restitutione suo loco actum fuit.

Porro si Vigilius in exilium adus est: quomodo di
cent nonnulli ipsum Vigiliam per litteras consensum
tam Synodo tribuisse, non enim ita sibi inter se aduer
santia simul continere possunt, vt Vigilius consensum
Synodo praeberet, & in exilium actus sit: cum praesen
tem Liberatus testetur eos, quibus in damnatione Trium
capitulum Synodo consensurum, ab Imperatore abdi
ca os esse. Gregorium tamen nonnulli sunt, qui de ipsius
Vigili consensu affirmant, quod scilicet ab ipso, eius
aduersus contra irrita cassata: ipso iure esse. Eugenius enim
haec ait & Vigilius autem per litteras consensit Concilio: non ta
men inter se possunt: eadem quoque Nicephorus tradit,
necon Eustathius in vita Euzychii id ipsum Cedetius,
Zonarasque Photias de septem Synodis apud Euzychium
in Panoplia. Sed nihil verisimile non fit, vt vel
pendente Synodo, vel statim, vt est absoluta, id Vigilius
fecerit, tam ex his, quae dicta sunt de eius exilio mox le
ctorum etiam quod si verum esset, tunc per litteras af
fensum Vigiliam tribuisse, vtq; litterae illae tanto emen
dare labore atque industria. Ad si fuissent intertexae, &
plurima eorum exemplaria scripta, notaq; facta omni
bus cum Orientalis, tum Occidentalis orbis Ecclesiis,
non secus ac epistola Leonis Papae, quod ex illis valida
retentur, quae a Synodo sancta ipso contradicente esse
inualida. An autem post exilium assensus sit, cum redire
Romam permittus est, suo loco dicemus.

Sed dices: Si Vigilius rone cum ageretur non con
sensit, neque ratam statim absolutam Synodum habuit:
quomodo pacto domum & ritulum & auctoritatem obdi
nit Occumenicam? Hic siue, lector atq; tem attente co
sidera. Non esse hoc nouum, vt aliqua Synodus, cui nec
per Legatos ipse Pontifex interfuerit, sed aduersarius fue
rit, tamen tamen obiter Occumenicam, cum postea,
vt huiusmodi titulum obtineret. Romani Pontificis
voluntas accessit. Ita quidem accidisse superius diuimus
Synodo Constantiopolitanae sub Theodoro Maiore
celebratae, repugnantem Damaso, qui (vt suo loco vidi
mus) Synodum ipsam Romae esse abbat. dam indixerat:
cui tamen accedens postea eiusdem Damasi Papae con
sensus, eam Occumenicam esse fecit. Huc igitur Syn
odo est Vigilius consensum aliquando defuisse dixerim
mas, ipsas tamen postea, vel successore eius Pelagii, &
aliorum, qui post ipsum praesuerunt Pontificum Apo
stolice sedis auctoritas ipsa non caruit, Sic igitur quae ali
quando experta sunt penitus auctoritatis, vt nec legitima
Synodus dici mereretur, eo quod resisteret Romano
Pontifici fuerit congregata, & eodem contra obnitente
absoluta: vbi tantum pariter ipsius Vigili & successo
rum Romanorum Pontificum sententia est probata, ean
dem titulo Occumenicam toti Christiano orbi plana elu
cit auctoritate. Ex quibus quilibet poterit intelligere,
quomodo vis in Apostolica sede reideat, cuius arbitrio
pendet, quid vellet esse in vniuersa Ecclesia factosan
ctam, & ab omnibus custodiri legitimam atque canoni
cam comprobant.

Quod autem dum de Synodis agant Patres, non eodem
preconio eademque fiducia celebrant Synodum
Quintam, sicut alias quatuor praecedentes: id ea ex cau
sa accidisse videtur, quod haec ex parte haud adeo nobi
lissima Quarta vt alie vna fuit, eo quod non de fide in
haec aeternum est, sed de personis, in quatuor autem super
ioribus Synodis praecipua fidei Christianae tractata at
que stabilita sunt dogmata, nimirum de diuinitate Filii
Dei & Spiritus sancti, atque de incarnatione Verbi. Hinc
videt sanctam Gregorium Papam non audere hanc Quin
tam cum quatuor superioribus conferre Synodis, cum

ad Constantium Mediolanensem scribens, haec ait de
Nom ita facimus, sicut vobis placuit, vt quatuor Synodis glo
riam do laudaremus. De illa autem Synodo, quae in Constantiopolis
postmodum facta est, quae a multis Quinta nominatur: scire vos
volo, quia nihil contra quatuor sanctissimas Synodos constitutum
vel sententia: quippe quia in ea de personis tantummodo, non au
tem de fide aliquid gestum est, & de his personis, de quibus, in Chal
cedonensi Concilio nihil continetur, sed post expressas Synodis
seu canones facta contentio, & extrema de his de personis ventila
ta est. haec Gregorius, eo quod ea de controuersis Epi
scoporum post fidei definitionem sit uota, & appendix po
tius quaedam ad ipsam Synodum viderentur.

De probatio autem ipsius Quintae Synodi idem S.
Gregorius ad Ioanem Constantiopolitanum Episco
pum haec habet: Quantum quocq; Concilium pariter veneror:
in quo epistola, quae ibi dicitur, erroris plena reperitur: in quo
Theodorus personam Mediatoris Dei & hominum in duabus sub
sistentis separauit, ad impietatem persudam cecidisse committitur:
& in quo scripta quocq; Theodoretus, per quae beati Cyrilli fides re
prehenditur, aut in demerita prolata reperuntur. Concilium vero,
quae praefata veneranda Concilia prorsus respuunt, respuo: quia
venerunt autem complicitate haec Gregorius ad Ioanem in ean
demq; sententiam ad Theodolindam Longobardorum
Reginam sic ait: Quantum vos per diligimus, tantum de vo
bis sortiri dolemus, quia vos imperium stultisq; hominibus creditis,
qui non solum ea, quae loquuntur, nescitis, sed vix ea percipere,
quae audierint, possunt. Diuini enim, pia memoria Iustiniani tem
poribus aliqua contra Chalcedonensem Synodum fuisse constituta.
Qui dum neg, legant, neg, legentibus credunt, in ipso errore ma
nent, quem tibi de nobis ipse inuenit. Nos enim, teste consen
tia, fatemur de fide eandem sancti Chalcedonensis Concilii nihil
notum, nihil esse violatum: sed quicquid praedicti Iustiniani tem
poribus actum est, ita actum est, vt fides Chalcedonensis Concilii
a nulla vexaretur. Si quis autem contra eiusmodi Synodis fidem a
liquid loqui praesumit, vel sapere, non eius sensum sed anathema
tu interpositione detestamur.

Ad Sabinum vero subdiaconum sic: Exeuntes mal
gum homines turbauerunt animos vestros, non intellegentes neq;
quae loquuntur, neq; de quibus affirmant, asserentes, quod a signa
de Chalcedonensi Synodo pia memoria Iustiniani temporibus, sed
imminuit, quam omni fide omniq; deuotione veneramus: Et
sic quatuor Synodos sancta vniuersae Ecclesiae, sicut quatuor li
bri sancti Evangelij recipimus. De personis vero, de quibus post
terminum Synodis aliquid actum fuerat, eiusdem pia memoria
Iustiniani temporibus est ventilatum, ita tamen, vt nec fides in
aliquo violaretur, nec de ipsius personis aliquid aliud ageretur,
quam apud eandem Synodum Chalcedonensem fuerat consti
tutum. Anathematizamus autem, si quis ex definitione fidei,
quae in eadem Synodo prolata est, aliquid mutare praesumit.
haec ad Sabinum: sed fuitus de his agit scribens ad Se
cundinum, vbi inter alia haec Synodus, quae post eam generaliter
facta est, iudicio a nobis recipitur, quia eiusdem Synodi, Chalce
donensis scilicet, in omnibus sequax, honorum illius auctoritate
tenet, custodit.

At quod in epistolis suis breuiter tantum attigisse haec
Gregorius potuit, nec cunctos, qui eius essent quae illionis,
valuit explicare numeros, idem scribens ad Hibernos Epi
scopos de his quaerentes, mittit ad eos Pelagii Papae li
brum eodem argumento conscriptum, quo doceri
potuissent, nihil ab Ecclesia perpetam factum, quod ab
illis Episcopis iure redargui potuisset, ita audiit unum
de his ad eos ita scribentem: Vt de tribus capitulis ani
mis vestris ablata dubietate possit satisfactio abundanter insin
di, librum, quem ex hac sancta memoria decessor meus Pel
gii Papa scripsit, et vobis vtile iudicari transmissere: quem si
posito voluntate illi sensu studio, puro vigilantisq; cor de seipso
voluerit relegere, eum vos per omnia seculis, & ad vniuersam
nostram reuerentiam nihilominus esse confido. Porro si post huius
libri lecturam, in ea, quae est, voluerit deliberatione persiste
re, sine dubio non rationi operari, sed distinationi vos dare mon
stratu. haec ad Hibernos dicta ex causa. Hinc tamen diu Ios
Gregorius, Meminit etiam eiusdem Pelagii Papae episto
lae Paulus, & Diaconus, quam dicit fuisse conscriptam ab
ipso Gregorio, eam esse Diaconus, ex quibus intelligas,

Greg. lib. 3. epist. 17.

CCXXVI.
Greg. lib. 1. epist. 16.
RECITA
QUINTA
SYNODVS
VT OCCU
MENICA.
Greg. lib. 3.
epist. 4.

CCXXVII
Greg. lib. 3. epist. 10.
Iudic. 11.

Greg. lib. 7. epist. 13.
Iudic. 10.

CCXXIX
DE LIBRO
PELAGII
PRO QVIN
TA SYNO
DO.
Greg. lib. 2. epist. 36.

Paul. Dia
con. de Gesu
Longob. lib.
5. c. 10.

Hec in qua ad executionem Vigilie... nec non eorum, qui pro defensione Trinitatis capiti orno habent...

Hec ad executionem vtriusque sibi innoce ad prefatis partibus volumus in medium adduxisse: cum tamen illud affirmare non desinamus, longe prestantius futurum fuisse, ut ab his controuersis Dei Ecclesia ietana mansisset...

Hic videri ad ea, que in eadem Quinta Synodo desiderari videntur, quare pariter eidem postea accesserunt, rationem diu per alterationem tribulos atque carduos dilectionum de duobus libentiori animo conseruamus.

Luceam legentem ad Concilium hanc sententiam. De Origene & in qua ab eum fuit scilicet operam dedimus, in sum esse vultis, ut sanctam Dei apostolicamque Ecclesiam a tanto sceleris profanum, utque ea, que quicumque modo aduersus eum scripta sunt, condempnentur.

Angelico prouide statum animalem, ex animalis demoniacum fieri & humanum.

De tanta autem vnitatem mentium vnam durat et persistisse immotam, neque ab amore & contemplatione Dei passam esse aduasi: cum esse Christum, qui Deus & homo fuerit. Affirmant etiam corpus a profus interire, ipsumque, primo Dominum corpus suum abesse, & id omnes homines facere: vultusque, omnes in vnitatem redire, ac mentes fieri, licet ab initio fuerant: ipsum videlicet etiam diabolum & reliquos demones, impiosque homines in eandem cum sanctis & diuinis hominibus & celestibus facultatibus, eodemque, quo ipsi Christus modo cum Deo vnitum sit, fieri & a principio vnitum fuerant: atque, ad hoc Christum plane nihil a reliquarum ratione potest differre, neque substantia, neque cognitione, neque facultate, neque officio. Sane Pythagoras principium omnium rerum esse vnitatem pronunciauit: idemque & Plato docuerunt esse quamdam generem animarum corporum experientium, que si quis de linguam, per e loco in corpora dimittuntur, quam obrem Plato corpus & anima, quasi vna, id est, vinculum appellat, in eo animam quasi sepulturam a ligari indicant.

Iidem de futuro iudicio & premis ac poenis animarum scribit: Philosophi animas, qui masculorum amore & flagitio se poluit, tres nullas animas creaturas panas luit: itaque, nullisimo deo allata existit & abiit, reliqua has vita defuncta, alie ad tribunalia in terra deferuntur, panas vero datus a dilecta causa, alie in celestem quemdam locum subleuata a iustitia pro vita meritis beatitudinis fruentur. Est autem in promptu huius sententia ab iustitia deficiere. Quis enim cum docuit millenariis istas annorum conuersus, nec & quod mille anni elapsi, quous anima ad fulam peruenit, letum? nam que in medio sunt horum, de his ne liberos quidem decuit ita pronuntiare, sed cum tantum Philosophum. Quippe eos, qui vitam perfectissimam sancti officii egerunt, cum imperantibus & masculorum amatoribus composuit, eodemque, vtriusque, manere dixit. Pythagoras ergo, Plato, Plotinus, alique, horum tributes immortalitatem anime vno sensu asserentes, ac corporibus priores affirmant, & esse quamdam animarum gentem, ac eas, que peccant, ides in corpora dilabi, pigrorumque, animas abire in alios, & apacum in lupis, dolosorum in vulpes, mulierum amore furentium in equos. Sed Ecclesia diuini apostolus Scriptura, animam vna cum corpore condidit, vnitatem, neque, alterum altero prius esse, ut videri vultum est Origene.

Propter has igitur malas & perniciosas opiniones, aut deliria potius, ut horum, & sanctissimi Patres, ut in vnum collecti subiectam expositionem & singula eius capita examinent, damnetur, vna cum Origene omnes, qui idem sentiunt, aut quocumque tempore sentient. Patres his acceptis litteris, omnibus, perpenso, exclamauerunt: Damnamus hac omnia, & omnes, qui ita sentiunt & sentient. hactenus de litteris Iustinianae Synodum Cedrenius: exterum & illas putamus esse his subiectas litteras Imperatoris ad Mennam (siue edictum dixeris) quas superius recitauimus per singula distincta capita alios plures Origene extores continentes, iam ante (ut vidimus) editas. Potro ex eiusdem authoris sententia de Origene eiusque sectatoribus Diodoro, Eusagio & aliis actum esse in Synodo ponitur, inde vero de Theodoro Mopsuesteno, Ibaeque epistola, & Theodoretum aduersus Cyrillum editis scriptis.

Hic autem recitatis subiicit allam eiusdem Imperatoris ad Synodum datam epistolam de quatuor Conciliis Oecumenicis historiam continentem, vbi ad eam plurima habet aduersus Theodorum Mopsuestenum, est eius exordium: Maiores nostri fidei cultores, qui ante nos Imperium pie administrarunt, &c. Fuisse vero eandem epistolam ad Synodum datam Actis eius intertextam, nemo iure dubitabit: ut ex his etiam intelligas, quam plurima in eadem Quinta Synodo desiderari.

Sed & cum Actarum contra Originem & Originistas pars magna fuerit, quod desideratur in eis, recitarum suo loco prolixum Imperatoris contra eisdem edictum, quod quidem ipsis fuisse putamus adnexum: quis dubitet id factum ab Originistis, qui Synodo preerat, quorum summa erat apud Imperatorem auctoritas, quorum patronus fuit (ut sepe dictum est) Theodoretus Celsiensis malorum omnium concinnator? Sed & in non leuem suspicionem Originismi inducitur

CCXL.

CCXLI.

CC. XLII.

CC. XLIII.

CC. XLIV.

ABORIGENISTIS SYNODVS MVELATA.

illi ubi Imperatorum eminebat anctoritas. Sic igitur hanc
tunc accidit quod in aliis Occidentis Conciliis eue-
nisse scimus vnde haeresibus expugnatibusque damnatis
Orthodoxi Episcopi ad propria cum triumpho redierunt.
Vbi cumque teleferent, erigerentque de impietate expu-
scantibus tropheis. sed cuiusmodi potius discedam iuvenere.
Vbi cumque enim Synodale decretum munimur Impe-
ratoris edicto ad prouinciarum Praefidibus promulgaba-
tur. alio ad aduersa parte luctus exortabant, quasi pro-
culcata sacrosanctae Synodi Chalcedonensis maiestate,
atque auctoritate Apostolicae sedis in Vigilio vilipen-
di.

Verum locum meroque haud ipsorum animos he-
berant. sed vehementer in sumptis spiritibus exur-
gentes et aduerso, pro Tribus capitulis Synodos colle-
gere, putantes se legitimam inire certamen, quod in ille
saceret, atque prosequi quantumlibet eadem Romanum
Pontificem, legi pro sacrosanctis pugnare legibus, quam
causa viderent primarium Catholicae Ecclesiae An-
tistitem constanti animo exilium ferre. Congregata sunt
igitur ea de causa ab ipsis in Occidente Concilia, in qui-
bus Constituto Vigilii subscribentes, quae facta essent
Constantinopoli, damnatae, memores ea tantum de
Synodis in Ecclesia esse recepta, quae Apostolicae sedis
Antistites suo calceio comprobassent cuius veritatis de
praecedenti Occidentica Quarta Synodo ingerebantur
exemplum, ubi quae exissent & amplius de sedium praerogati-
ua Episcopi statuisset, non consentientes, sed ad-
uertente ipso sancto Leone Romano Pontifice, irrita cas-
sing reddita sunt & nullius auctoritatis. Quo igitur in-
finitis nuda capiti membra sibi visa sunt suscipere cer-
tamen, eo ardentius profilerunt ad pugnam, coronandi
eundem, si licet eundem postea Vigilium Romanum
Pontificem probantem Synodum, capitulum inhaerentem,
ipsam non deseruissent, neque in Vigilii locum
subeptos sibi inuicem Romanos Pontifices de quaesi-
tione propofita bono unum pacis aliter statuentes, salua fi-
de & Chalcedonensis Concilii integritate seruata. Veru-
tam contrariae sententiae defensionem Trium capitulo-
rum oblatibus, quod par erat inhaerentem, a coniunctio-
ne vitibus capitis delinuerunt. Sed de his abunde suis
locis inferentia.

Imvero quae reliqua sunt anni huius eorum gestatu
prosequamur. Habet haec Cedrenus sub huius anni pe-
riodo: Ex tempore Const. antinopoli dicitur quidam cum aegrotaret,
mortuque funderet, triginta libras argenti in pauperes erogauit.
refluens ad se praeter spem suam bona valetudini. frande diaboli
et inuidia eius, ut facti ipsam periret, huius fidei eundem suo a-
nimo oportet. Mores ille bonum, ne huius mala asseruatur
regitatione. Deumque irriter, qui propter istam largiatur miserati-
onem, suam non donaret, alioque fore, ut scilicet morte, nondum in-
tata salua periret. Cum non moreretur, sed magis magis que ir-
ritaretur amicus. Quando inquit, salutare consilium non admittit,
sed alio tibi subitiam, Poscunt hoc, vere miseris illi. Age dum,
at ad templum vade, & non te, sed me in pauperes elargitum pe-
nitentiam illam ducis, istam triginta libras reddam. Consentiens
reflexa ille ad templum abiit, atque accepto, ita ut alter praecipere-
at, locum eius. Inde egressum, ad ipsam templi portam mortuus
conuulsa. Clerici de rei nouitate stupentibus, omnibusque, alio, qui
fore ad eum, subuenit alteram pecuniam recipere suam, ille non
adtempore, sed inter eorum onem ducit, quod diceret, Deum
non par sumus. Promissa enim Deo non tantum pecuniam, sed
vita voluntatem obsequant, & quicquid homo Deo pollicitus fue-
rit ad praestandum habet, virgo virginem, item, continentem continen-
tiam, & haec caudat. Sed quae post haec subicit de Syne-
sio, suo loco illi posuimus. Tam vero huius anni res
Francorum inuimus.

Hoc eodem anno sine huius vitae imposuisse magnam
illam feminam sanctam Chrothildem Clodouei Regis
coniugem, scriptores tradunt, cui debent Franci, quic-
quid boni ob susceptam Christianam religionem sunt
collocuti, vixit quae huius precibus, & hortationibus Clo-
doueo viro suo famulae Francorum genti auetrix fuit.

Annal. Eccl. Tom. 7.

vt Christianam religionem, abiecta idololatria, suscipere-
rent. Quae fidei Catholicae, vitaeque fidei congrue pro-
funda relinquens beneque impressa vestigia, viduata vi-
ro, reliquum vitae tempus apud sepulchrum S. Martini
Turonis ad obitum usque sanctissime perduxit, cum illi
Ecclesiae praesideret Inuicibilis Episcopus, quem interfu-
isse diximus Quarto Concilio Aurelianensi. ait enim b.
Gregorius: Chrothilda Regina plena de ratione, bonisque operibus
praedita, apud urbem Tironicam, obiit tempore Inuicibilis Episco-
pi: Quae Parisios magno cum fallentium praerogatio deportata, in
sacratio basilicae sancti Petri ad latum Clodouei Regis sepulta est a fi-
lius suis Chrothilda atque Clothario Regibus: nam basilicam ipsa
construxerat, in qua & Genouefa beatissima est sepulta. haec
Gregorius.

Quae enim viuens coluit, custodiuit, propagauitque
fidem Petri, in Petri pariter basilica elegit, quam crece-
rat, sibi sepulchrum, sciens in terra & in caelo ei traditam
potestatem, ita quidem sicut viuens verbis & exemplis,
sic moriens testatum relinquere voluit perpetuo monu-
mento Francis omnibus, potissimum vero Parisiensibus
amplissimis notis expressum, quam sectari deberent fi-
dem, & colere pietatem: quibus merito positum sic ob-
oculos semper loquens, & anribus inclamans iugiter il-
lud diuinum elogium c. Attendite ad petram, vnde excelsi estis:
& ad caecum nam latet, de qua praecisi estis. Attendite ad abraham
patrem vestrum, & ad saram, qua peperit vos, ad Clodoueam,
inquam, atque Chrothildem, qui supra petram funda-
menta regni perpetuo permanenti locantes insignem Pe-
tro basilicam exerecere, in qua quiescentes in esse, diem
nouissimum expectarent. Profecuta vero est tante fa-
minae dignam memoriam Catholicae Ecclesiae, dum inter
Sanctos illam ascribens, dicit quoque: natalis eius annuer-
sariam memoriam celebrat d. Ar. de his satis. Hoc eodem
anno in caeli migravit S. Florentinus primus Abbas mo-
nasterii S. Crucis Arelate, a S. Hilario Archiepiscopo
Arelatensi instituti, cuius adhuc extat egregium Epita-
phium versus Acrostichis, quibus primis elementis (vt
videbis) nomen, munus, obitusque signatur. sic enim se
habet.

EPITAPHION S. FLORENTINI
ABBATIS S. CRUCIS AREL.

Engida regna petens caelesti forte vocatus,
Luci & aeternae penetrans assurgens latus,
Optimus atque pius nunc Florentinus in isto
Resplendet tumulo meritis sancti sumus Abbat,
Esset a qui quondam lingue discrimina calans,
Nec ceperat malum studium, nec ledere quocquam,
Terruit ipse tamen faules, sed publice verbis,
Iustitia tramitem seruans cum pace paterna,
Nescia turandi pandens colloquia cunctis,
Verba Dei solers toto de pectore promissa,
Sancta quibus Dominus, onant praerogata semper,
Atque per assiduis concentibus aethera plaudunt,
Bellogrens carnis possidit a vitia contra
Belli gerans, palam sauisima praesidia victa,
Ast hinc celsa poli capiens iam premia felix
Sanctorum socius, spiritus cum laude coronam.
Huius namque viri corpus per cuncta sacra tum
Laudandum aduocum Domini cum laudibus amplis
Constantinus ouem possit feliciter Abbas,
Intra beata Crucis condens assurgens sacra,
Nec non & tumuli praetiosa rogorina firmans,
Praestitit solida crustato marmore fulcra,
Attamen ex altis iam septem deniq. iustis,
Condita qua fuerant praesati memoriae sepulchro
Effulsere Petri tandem de Sede beati
Quae proprio merito pandunt hic signa salutis,
Virtutumque simul praesantia, & commoda laeta,
Infirmis validum dentes per cuncta vigorem,
Ergo potens passor compensa premia voti
Splendida, sed Christo commenda saepe Poetam,
Cuius parua tibi prompserunt carmina laudes

d. Greg. Tur.
hist. l. 4. c. 1.
& l. 6. c. 31

CCLIV.

c. 148.

d. Rem. Mar.
179. 180. 181.
S. FLOREN-
TINI ABB-
BATIS OBI-
TVS.

EIVSDEM
EPITA-
PHIUM.

* Lunarium

* *Lactantium ex hoc, quem candida mente nutriti Tantumque simul suspitorem marmoru huius Annixu precibus Domino per sacula concla Morte tuo placidus commenda ingiter hinc iam Esse quozq; & monachum * nosi, quem sancte beuignum Nunc, & in aeterno Iulianum semper adorna.*

Post haec ista sequuntur:

Primum itaque praesuit S. Florentinus Abbas monasterio nostro per annos V. qui vixit annis P.L.M.L. Obiit prid. id. April. duodecimo P.C. Basilis V.C. Inuocari iubet prima. post hunc secundus fuit datus Redemptus Abbas. Capitales litterae verbum huius Epitaphij hoc habent.

Florentinus Abbas hic in pace quiescit. Amen.

Porro monasterij S. Crucis Arelatensis, cuius hic Abbas fertur S. Florentinus, ne vlla quidem vestigia, immo nec vlla extant Arelate litterarum monumenta. Est solum Ecclesia vetustissima S. Crucis nomine insignita, hodie Prioratus parochialis annexus mensi Capitulari S. Trophimi. In qua videtur superius monumentum marmoreum dicto Epitaphio, sed inaequale sine antiquitate, seu humilitate, seu negligentia Sacerdotum nunc plurimum fordet. Corpus vero S. Florentini ibidem est in capsa argentea.

IESU CHRISTI
Annus 554.

VIGILII PAP. IUSTINIANI IMP.
Annus 27. Annus 28.

ANNVS CHRISTI redemptoris quingentesimus quinquagesimus quartus, post Constitutum Basilij decimus tertius in Fastis notatur, quo Vigilus Papa precibus Narsetis Ducis ab Imperatore liberatur exilio. Res gesta ab Anastasio ita describitur: *Adm. an. clerum Romano regauerunt Narsetem, ut vna cum eum suggestione rogarent Principem, ut si ad hunc videret Vigilum Papa, aut Prolytem, vel clericum, qui cum eodem Vigilus fuerant in exilio deportati: reuertentur. Suscepta relatione Narsetis, ut comiti clerici Romani latus effectus est Imperator, & omnes in christum. ex quo d' requiem donasset Deus Romani. Mex misit iugones suos per dicitur saluta. vbi fuerant in exilio deportati in Gylla. & Presconio, & adduxit eos ad se Imperator dicens: Vultis recipere Vigilum, ut fuit Papa regerit gratias ego dimittet. hic habetis Archidiaconum vestrum Pelagium. & manus mea vobis cum erit. Respondit omnes: Imperet Deus pietati tua. Responde nobis modo Vigilum: & quando voluerit cum Deo transire ab hoc saeculo, tunc vestra praesertim danteur vobis Pelagium Archidiaconum nostrum. Tunc dimisit omnes cum Vigilus haec Anastasius.*

II. Audiuit Imperatorem iam arrogasse sibi Rom. Pontificis confirmationem, immo & abrogationem, nimirum dum se paratum exhibet, si clericus Pelagium magis velit, facturum, ut Vigilus efferret, ita plane captiuum dicens Romanam Ecclesiam, quam sub eodem humilitatem tenuit iugo, cum videlicet nullam haberi voluit electionem clerici, nisi electi accederet confirmatio ab Imperatore. Vidisti & clericum abiectione nimis profitentem, post obitum Vigilij in successoris substitutione preceptionem i plus expectatum. Sic quidem ducta est in captiuitatem domina Gentium, & Regina provinciarum facta est sub tributum. Totidem e Hieremias petitis verbis deplorat ista S. Gregorius & Papa, cum & dolet non sine certe oblatione pecunie eiusmodi fieri solitam ab Imperatore probationem Romani Pontificis, ut apertus suo loco inferius apparebit.

III. Vidisti scelus? Qui enim praeter ceteros videri voluit Imperator maxime pius, se maxime impium praestitit, dum duriores coegit Romanam Ecclesiam subire conditio-

nes, quam tulerat sibi Ethnicis Imperatoribus, de quibus nulla est vsquam mentio, quod confirmationem electi in Romanum Pontificem sibi aliquando arrogarit. Ita igitur, quae neque humana, neque diuina iura tribuunt Imperatori, iste, qui legislator omnium maximis dici fluuit, sibi fimens, in his impie deceptis diuinarum & humanorum decretorum profanator & conculcator euasit, in gratiam haud dubium amulantium Graecorum Romanae Ecclesiae gloriam. Sed frustra humana id praesumptum astuta: Impingentes enim ipsi in lapidem fracti sunt. Romana vero Ecclesiae decor magis semper elaxit, ut quae diceretur, amplissimum fidem facient.

Haec autem, quae de liberatione Vigilij & aliorum ab exilio dicta sunt, licet Anastasius facta tradat rogatus Narsete exercitus in Italia Ducentarum & tunc accidit patamus, ut Vigilus Papa assensum fuerit Imperatori, recedente sua sententia, quam Constitutio edito declarauerat, Quintam Synodum comprobaret. Etenim cum de confectione Vigilij Graeci omnes assenserunt, & qui his temporibus vixit & scripsit Euaagrius, id ipsum asserit, ut quae sunt superius dicta, testatur: cuiusque pariter declaratum sit, id non eo tempore accedere potuisset, cum idem Pontifex actus est non ob aliam causam in exilium, nisi quod Quintam Synodum minime probare voluisset, cum ab exilio solutus est, liberque dimissus, ut in suam rediret Ecclesiam, iam vindicata per Narsetem & Gothos Italia.

Ut isthaec firmemus, alia plura suadent. In primis vito, quod Liberatus diaconus Carthaginensis, & ipse exis vnus, qui pugnarunt pro Trium capitulorum defensione, ut ex Breuiario ab ipso conscripto satis apparet vel ex eo possimum, dum Theodorum Moplaetensem laudat ipse, inquam, Liberatus in Vigilium parum a quo, praeter alia, quae aduersus eum conscripserat, ista de eius sine habet cithae. (inquit) *Vigilium scribens haereticus occulte, personam sceleris. In quo imploratum est illud testimonium, quod Saimon in Proverbia dicit: Eadem via sunt factus, & consiliis suis factus abuter. Ab ipsa haerese afflicti Vigilum, nec coronatus, qualem vita terminum suscepit, necum est omnino, haec Liberatus, qui quidem si perstant in sententia vlti ad mortem pro Trium capitulorum defensione, quorum causa Constitutum ediderat, Vigilium comperisset, ipsum in ea defunctum velut martyrem collaudasset sed cum ait, ipsum fuisse afflicti nec coronatum plane aludat eius exilium, & post exilium a priuato proposito deflectionem.*

Sualet etiam istud ipsum ea ratio, quod cum Iustinianus Imperator tribuit antiquis habuerit Trium capitulorum damnatione, quorum causa plura (ut vidimus) faciunt edicta, & Synodum Oecumenicam collegit, inaeque sententiae aduersantes seuerè puniuit: quomodo pallius uideret, nisi consensisset, ut Vigilus, qui amplissimis scriptis contrariam sententiam professus fuit, & ad eam sectandam vniuersam Ecclesiam Catholicam impulit, idem postquam solueretur exilio, sine cetero proficisceretur Occidentem, laud dubium vniuersos Episcopos orbis Occidit aduersus edicta Imperatoris atque Synodice decreta conuocatur? Rursus vero cum Iustinianus Imperator non solum ab exilio ipsum Vigilium liberauerit, sed alia nonnulla eidem petenti concesserit & ipso exigente sapienter de rebus Italicis promulgari, absque dubio ex huiusmodi officis declaratum est, eundem Vigilium ipsi valde clarum extitisse, ut ea petenti indulgerat non nisi consensione in Trium capitulorum damnatione efficit potuit, ut inter eos amicitia sanciretur, quorum solum causa odium constatum erat, & in eum exilium irrogatum.

Sic igitur ex omnibus, suffragante potissimum Graecorum auctoritate, satis apparet, Vigilium Papam, ut natam occasione Trium capitulorum schisma penitus tolleret, omnemque Orientalem Ecclesiam Catholicam communioni coniungeret, abrogato, quod pro Tribus capitulorum

L
VIGILIVS
AB EXILIO
LIBERATVS.

II.
a Th. n. l.

b Greg. in f. p. 1. p. 1. 1.

III.

IV.
DE QUI-
TA SIND-
NO AY-
110 COL-
PROBATA

V.

VI.

VIGILII
IVSTINIA-
NO IMP-
CVI RE-
DITVS.

VII.
VLTIMO
VIGILII
IUSTINIA-
NO IMP-
CVI RE-
DITVS.